

El cardenal Tagle amb un grup de joves filipins en la seva visita a Barcelona.

«La humanitat és una família on tots els conflictes ens afecten de la mateixa manera»

Cardenal Luis Antonio Tagle, prefecte
de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles

P 3 | 8-13

L'Església, oberta als refugiats

P 19-20 | 47

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (52 NÚMEROS)

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

A/e:

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

FORMA DE PAGAMENT

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (ompli ordre adjunta)

NOM COL·LABORADOR

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Catalunya Cristiana

(Departament de Subscripcions)

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo Catalunya Cristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Catalunya Cristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

Signatura del titular

MN. MIQUEL RAMÓN
Director

«D'espais geogràfics a espais personals»

Hem entrevistat el cardenal Luis Antonio Tagle, que ha visitat Barcelona per a una trobada amb els joves al Fòrum, on ha parlat sobre com acollir i acompanyar en un món canviant i els reptes que implica per a la fe. A l'entrevista que li hem fet a la nostra revista, ens ha explicat que, pel que fa a l'evangelització, cal passar d'espais geogràfics a espais personals.

Es tracta d'una idea interessant, que té certes repercussions que ens ajuden a comprendre millor què significa evangelitzar. En efecte, la fe està cridada a tenir una incidència personal, que parteix d'una trobada amb Crist, a través de la mediació de la vida de l'Església. El testimoni és la categoria fonamental perquè la fe pugui passar de generació en generació. Només quan veiem algú amb una vida interessant i plena de significat, es desperta en nosaltres la pregunta sobre com podríem viure el mateix. El cristianisme, enteneu-ho bé, es transmet per enveja. Només l'impacte amb una humanitat diferent fa que el nostre cor es commogui per la possibilitat de poder viure d'una manera més corresponent i veritable.

Per tant, és veritat; perquè la fe incideixi al món, cal que entri en l'àmbit personal de l'home, en el més íntim del seu «jo». La fe només és autèntica i veri-

table quan la persona s'hi adhereix amb tot el seu assentiment i consciència. No ens podem conformar amb una fe «sociològica» o merament «cultural»; aspectes de la fe que, per cert, estant desapareixent, si no ho han fet ja, del nostre horitzó vital.

Ara bé, la conversió personal no és suficient. Ningú pot viure la fe aïlladament, necessitem la comunitat de l'Església, on vivim el testimoni mutu de la fe, llegim la Sagrada Escripura, som educats pel seu Magisteri, acollim la Tradició dels cristians que ens han precedit i rebem la gràcia dels sagraments. Així, doncs, és cert que cal la conversió interior, però és igualment necessari trobar-se amb altres cristians, formar-se, celebrar la litúrgia, exercir la caritat; i tot això necessàriament es fa en uns llocs concrets: als temples, les aules, els col·legis, les parròquies, els hospitals, etc.

Estar en un lloc físic no ens assegura la conversió del cor, certament. Però una vegada que se'ns ha donat la fe, necessitem un «on» per viure-la. Sortim dels llocs geogràfics per arribar als llocs personals. Però no oblidem que, després, cal tornar al lloc geogràfic ple d'un sentit nou; un lloc on soc acollit, estimat, perdonat. En definitiva, una llar.

Contingut

03
Editorial

05
La setmana

06
Opinió

08
En primer pla

15
Vida eclesial

22
Opinió

23
L'entrevista

28
Carta dominical

30
Bíblia

32
Litúrgia

34
Espai lectors

36
Cultura

46
Agenda

47
Des del carrer

Pablo Moreno, director de la pel·lícula biogràfica «Petra de San José»

PÀGINA 23-27

21
Nous preveres per
a l'Església de Barcelona

Creixen els gestos de suport a Ucraïna de l'Església de Roma

PÀGINA 16-18

Jaume Galobart Duran, in memoriam

PÀGINA 34

36-38 Les rogatives per demanar pluja

La setmana en tuits

CARDENAL M. CZERNY SJ
@JESUITCZERNY

Prefecte del Dicasteri per al Desenvolupament Humà Integral
Reflexionant sobre la diferència, la complementarietat, entre conèixer la guerra a través dels mitjans i fer-ho a través de les persones desplaçades i refugiades... entre la indignació que provoca el primer i la compassió que genera el segon

ANTONIO SPADARO
@ANTONIOSPADARO

Director de «La Civiltà Cattolica»
Molts han fet notar que Ciril ha justificat la guerra a Ucraïna per les desfilades gai... Però no s'han adonat d'un fragment més decisiu: que «hem entrat en una lluita que té un significat metafísic». La projecció d'un conflicte polític en un escenari apocalíptic

MERITXELL RUIZ
@RUIZISERN

Secretària general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya
Voluntaris d'entitats socials han

acollit arreu nens i famílies d'Ucraïna. Gent mobilitzada per arribar allà on l'Administració no arriba. Ens han dit que els serveis socials potser passaran demà: dedicat als qui volen carregar-se allò social i diuen que tot ha de ser públic

JORDI SABATÉ PONS
@PONS_SABATE

Activista
Vull dedicar l'aprovació per unanimitat de la #LleiELA a tots els companys que són al cel. Aquest èxit també és vostre. Sempre sou presents!

ANDRÉS E. GARCÍA
@AEG186

Llicenciat en Ciències Religioses
Veig que a les xarxes socials hi ha molta gent que es burla de la Tàmara Falcó perquè ha dit que els creients podem resar per demanar el final de la guerra. M'imagino que si hi hagués un altre personatge de la faràndula convidant a «enviar bones vibracions», tot seria fantàstic. Sempre és el mateix

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

Comissió sobre abusos

La diputada socialista al Congrés Carmen Calvo, també exvicepresidenta del govern espanyol, va assegurar el 9 de març que la comissió sobre els abusos sexuals, presidida pel defensor del Poble, Ángel Gabi-londo, «no serà un debat en contra de l'Església catòlica, com tampoc un mirar cap a un altre costat». En una entrevista al programa *El Matí* amb Pol Marsà, la també presidenta de la Comissió d'Igualtat va dir que la prioritat és «saber què ha passat, qui ho ha fet i com fem justícia amb respostes reparadores i empàtiques als qui ho han patit».

Carmen Calvo, a més, va elogiar l'actitud de l'Església a Espanya, especialment amb la novetat de l'encàrrec d'una auditoria independent. En aquesta línia, va apuntar que «un cop la proposta tira endavant, es tracta de saber de quina manera la Conferència Episcopal s'hi pot implicar més, i un tema de treball serà la informació que cal subministrar». La proposta, presentada pel PSOE i el PNB, va comptar finalment amb un ampli suport en una votació en què només Vox es va oposar.

Zoom

EDUARD BRUFAU

A mesura que la guerra d'Ucraïna s'intensifica, també ho fa la solidaritat de l'Església amb les víctimes del conflicte. Els enviats del Papa sobre el terreny, els cardenals Konrad Krajewski i Michael Czerny, són a l'oest del país en contacte directe amb els refugiats i supervisant la distribució de l'ajuda. A la imatge, el cardenal Krajewski a Lviv amb una mare i el seu fill desplaçats per la guerra.

L'efemèride de la setmana

22 de març del 2021:
a Baikonur, al Kazakhstan, es llança el nanosatèl·lit artificial Enxaneta, impulsat per científics catalans.

LA SAL DE LA TERRA

Ètica i mercat

La societat regida per l'economia requereix, com és lògic, el mercat lliure, regit per les lleis de l'oferta i la demanda, però la llibertat de mercat no significa que el mercat quedi sense reglamentació. En efecte, una llibertat sense regulació esdevé, sempre, una llibertat arbitrària al servei dels més poderosos.

Consegüentment, el qui vulgui la llibertat necessita també la reglamentació per tal que la llibertat pugui desenvolupar-se correctament sense esdevenir un pur darwinisme econòmic o social. La llibertat necessita reglamentació per estar protegida contra els monopolis i els interessos de poder. Quan, en nom de la llibertat, es transgredeix l'ètica, s'acaba beneficiant només els més poderosos.

El mercat total no és compatible amb la dignitat humana. Aquesta tesi de l'antropologia cristiana no ignora

que les funcions del mercat i de la competència puguin ser instruments útils per al desenvolupament integral dels pobles, però aquestes funcions tenen únicament el mateix valor que els parèntesis socials en què les reclou una societat protegida pels principis ètics.

Si aquests parèntesis són massa dèbils o bé no existeixen en absolut, aleshores el mercat desenvolupa la força dels forts i la debilitat dels dèbils: separa violentament els uns dels altres, polaritza. A més, es planteja la qüestió de si tot ésser humà i tot ésser viu es pot convertir en una mercaderia i pot ser objecte d'intercanvi.

La dignitat humana ha de quedar a recer de la llibertat de mercat. Els béns del medi ambient que són del tot necessaris per a la vida, les llibertats i el dret, no es poden comercialitzar. Encara que això és clar en el pla

FRANCESC TORRALBA

Professor de la Fundació Blanquerna-URL

moral, aquests béns estan sotmesos ja al comerç. El fet de confondre la llibertat humana amb el lliure joc de les forces del mercat produeix gairebé sempre limitacions de les llibertats.

En el fons, el problema moral del mercat és senzill; el que està en segon lloc no ha de posar-se en el primer. No s'ha de situar el mercat per sobre dels parèntesis en què se salvaguarda la inviolabilitat del cos, els drets humans, la democràcia i la llibertat, sinó tot al contrari. La lògica del mercat és acceptable mentre es desenvolupi dins dels reglaments que s'inspiren en els drets fonamentals.

La dignitat humana ha de quedar a recer de la llibertat de mercat

ELOI ARAN

Cap d'àrea pastoral i socioeducativa de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya

D'acord, l'aplicació del *Paraulògic* està creant una dinàmica d'aprenentatge de la llengua que motiva petits i grans: des de famílies que competeixen intergeneracionalment a veure qui aconsegueix trobar més paraules, fins a comentaris entre gent que hi juga al transport públic, o mestres que l'empren a les seves classes. Definitivament, és una bona eina.

Ara bé, aquest enriquiment del vocabulari, des de la perspectiva de l'ensenyament de la religió i la pastoral educativa, no deixa de contrastar amb un evident analfabetisme del fet religiós. Resulta curiós que, en una religió que proclama que la Paraula (el *logos*, en la redacció grega) s'ha fet carn i ha habitat entre nosaltres, no hi hagi

PUNT DE VISTA

L'Alter-Paraulògic

una passió anàloga a la que desperta aquesta aplicació lingüística *gamificada*. Com podem vincular l'*Homo ludens* a la Celebració de la Paraula, tal com apuntava fa gairebé cent anys Romano Guardini a la coneguda obra *L'esperit de la litúrgia*, per als nostres temps? Com fer significativa i entenedora la Paraula performativa de Déu?

Precisament, una de les tasques de l'educació en perspectiva cristiana és la de donar a veure «l'Alter-paraulògic» que és l'Evangeli mateix, és a dir, que hi ha un altre discurs possible per al nostre món.

Aquesta Quaresma ens cal tornar a anar altra vegada als deserts del nostre món

N'hi ha prou de llegir el Sermó de la muntanya per prendre'n consciència. No és, només, que ja no sabem què vol dir «Quaresma» (si no és perquè apareix com el cognom d'uns bunyols ensucrats o d'una àvia amb molts peus i un bacallà a la mà), sinó que estem privant tota una generació de fer una experiència de convit a l'agraïment i la conversió.

Potser per copsar la lògica alternativa de la Paraula de Déu cal fer una prèvia, que és el silenci i l'atenció que ens demana el temps de Quaresma. Aquesta Quaresma ens cal tornar a anar altra vegada als deserts del nostre món per connectar amb el Déu de la Vida, amb la seva Creació i amb nosaltres mateixos, que en formem part. Només des d'aquesta escolta podrem tenir una paraula digna de la lògica, dels plans, de Déu.

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

La bellesa de donar-se a Déu i a l'Església

Ahir vam celebrar la Solemnitat de Sant Josep, patró de l'Església, una festa molt nostra perquè coincideix amb el Dia del Pare. A més, per als catòlics, també és una celebració entranyable perquè és el Dia del Seminari.

L'any 1593, Mons. Joan Dimas Lloris, bisbe de Barcelona, va fundar el Seminari Conciliar de Barcelona, situat des de l'any 1882 al carrer de la Diputació. Aquest edifici, al cor de Barcelona i al cor dels barcelonins, és la casa dels seminaristes, on viuen, comparteixen i discernen la crida del Senyor, acompanyats sempre de sacerdots que els ajuden en la seva maduració per esdevenir futurs pastors de les comunitats cristianes.

El passat 27 de febrer, a la basílica de la Sagrada Família, vam tenir el goig d'ordenar cinc nous preveres, dos dels quals es troben a Roma ampliant estudis. Tots ells són molt benvinguts i, sobretot, són una benedicció per a tota la diòcesi.

El nostre Seminari és una institució ben viva, amb raó diem que és el cor de la diòcesi. Encara que voldríem més vocacions al ministeri ordenat per atendre la creixent demanda d'atenció espiritual, hem de pensar que, amb l'ajut de Déu, cada vocació està cridada a ser un do per a l'Església i per al món.

El Seminari té la missió d'acompanyar els seminaristes, en un ambient de família, per ajudar-los a descobrir la crida de Déu i per fer-los créixer humanament, espiritualment i intel·lectualment. La Sagrada Família va ser una escola per a Jesús, de la mateixa manera el Seminari ha de ser-ho per als futurs preveres. Sant Josep és un bon model tant per als seminaristes com per

als seus formadors. Ell va fer de pare amb una entrega total, ell va ser per a Jesús la manifestació de la tendresa de Déu. Per això, «Jesús creixia en edat i saviesa, i tenia el favor de Déu i dels homes» (Lc 2,52).

El papa Francesc, en el capítol setè de la seva carta apostòlica *Patris corde* (*Amb cor de pare*), fa referència a la necessitat que té la societat d'una figura paterna i afegeix que també l'Església necessita pares. El Papa diu que cada sacerdot o bisbe hauria de poder dir com sant Pau: «[...] soc jo qui, en anunciar-vos l'evangeli, us vaig engendrar en Jesucrist» (1Co 4,15).

A sant Pau li preocupa com ha de ser un bon servidor de Crist. En la primera carta als Corintis expressa amb vehemència: «¿Què preferiu: que vingui amb el bastó a la mà, o bé amb amor i esperit de dolcesa?» (1Co 4,21). La nostra missió és proposar amb il·lusió la Bona Nova, el missatge de Jesús, però sense imposar-lo per la força, com faria un bon pare. El pare escolta, acompanya, acull i corregeix amb dolcesa, però amb fermesa. El pare no renega mai del fill. Tant de bo que els sacerdots sapiguem ser així.

Benvolguts germans i germanes, preguem Déu perquè faci créixer el nombre de les vocacions sacerdotals i perquè mostri la bellesa de servir Jesús en aquesta vocació. Preguem tots pels nostres seminaristes i els preveres que els acompanyen. Cada seminarista es prepara per donar-se a Déu i servir els homes, sobretot, els més necessitats de la nostra societat.

Santa Maria, mare i reina dels apòstols, tingues cura del nostre Seminari i dels seminaristes.

«No hem de veure en els refugiats un problema, sinó un germà»

Agustí Codinach

Cardenal Luis Antonio Tagle, prefecte de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles

Un moment de la seva conferència sobre «Acollir i acompanyar en un món canviant».

«La relació de l'Església amb els diferents governs filipins sempre ha estat de "col·laboració crítica"»

«Hem vist com la pandèmia ha obert el cor de moltes persones per tenir cura dels altres»

El primer cap de setmana de març va visitar Barcelona el cardenal Luis Antonio Tagle, prefecte de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles, president de Càritas internacional i arquebisbe emèrit de Manila (les Filipines). Dissabte 5 de març va oferir la conferència-diàleg *Acollir i acompanyar en un món canviant* i el diumenge 6 va participar en l'acte «Sent la creu» d'inici de la Quaresma, a la basílica de la Sagrada Família.

La celebració «Sent la creu» va estar presidida per una creu especial.

Era la creu que va plantar Fernando de Magallanes i els seus companys a les Filipines. És signe de l'arribada de la fe cristiana a les Filipines. La creu és tant un signe de la fe en Jesucrist com del patiment. Hi percebem l'esperança, el patiment en Crist.

Si parlem de patiment, aquests dies, inevitablement pensem en Ucraïna. Com valora la situació?

La primera cosa és expressar la meua solidaritat amb la gent que viu

a Ucraïna i que espero que s'aturi la violència. Estic trist perquè en aquests moments Ucraïna no és l'únic lloc on hi ha conflicte i espero que, com a família humana, sapiguem prendre decisions de no destruir vides humanes, sinó que acompanyem els altres. D'altra banda, estic orgullós de tants missioners i missioneres, voluntaris laics (especialment de Càritas), que estan ajudant la gent, sobretot nens, malalts i ancians, sense importar la situació política o la ideologia. El papa Francesc ens crida, enmig dels conflictes, a descobrir la fraternitat sense importar la bandera o el color polític. La humanitat és una família on tots els conflictes ens afecten de la mateixa manera.

Com podem aplicar els valors de l'acollida i l'acompanyament?

Proposem als joves aprendre de Jesús: ell acull els més descartats i a través d'ell aprenem que no estan sols, que Déu és amb nosaltres. No és una estratègia de màrqueting, sinó que és la nostra fe.

Vostè prové del continent asiàtic,

podríem dir que és el «continent de l'esperança»?

Desitjo que Àsia sigui un lloc d'esperança. Àsia és un continent molt jove, no en sé exactament el percentatge, però la població asiàtica és jove. On hi ha joventut hi ha futur, esperança, però el meu desig és que tots els continents siguin continents d'esperança, no només Àsia.

A les Filipines els cristians són gairebé el 91% de la població, com és la vivència de la fe?

Primer de tot, cal reconèixer que si el cristianisme ha arrelat a les Filipines és perquè és un regal de Déu, és per la seva gràcia. Agraïm a Déu que els filipins han respost a aquest regal. Ara és el nostre torn, perquè un cop rebut aquest regal hem de compartir-lo amb tots a Àsia, especialment als llocs on menys fe hi ha, perquè el cristianisme encara és minoritari. És a les Filipines i el Timor Oriental on hi ha més població cristiana.

La relació de l'Església amb l'actual govern filipí de Rodrigo Duterte és bona?

La relació de l'Església amb els diferents governs sempre ha estat de «col·laboració crítica». Estem disposats a col·laborar, però també a indicar el camí.

La campanya mundial de Càritas internacional té com a lema «Junts. Actuar avui per un demà millor». La pandèmia del Covid ens ha fet més individualistes?

Potser la por, el pànic, provocat per la pandèmia ha fet que algunes persones s'hagin enfocat en elles mateixes. És la temptació de l'individualisme, però també hem vist com la pandèmia ha obert el cor de moltes persones per tenir cura dels altres. Espero que la pandèmia produeixi més generositat, més compassió i més humanitat.

Els migrants ocupen un lloc preferent en l'acció de Càritas internacional, però molts cops els tenim por i els tanquem les portes, per què?

Crec que tota persona, tota nació, ha tingut una experiència de migració, en el sentit que els nostres ancestres van emigrar a altres llocs a causa de la guerra, de la fam... no hem d'oblidar això: algú els va acollir i ara és el nostre torn d'acollir-los. No hem de veure

en els refugiats un problema, sinó un germà, una germana, que estem cridats a acollir.

Com a net de migrant, personalment, com li afecta aquesta realitat?

El meu avi matern va néixer a la Xina i, a causa de la pobresa, va ser enviat per la seva mare amb un oncle a les Filipines. El meu avi mai no va tornar a la Xina i mai no va tornar a trobar-se amb la seva mare. Per les meves venes corre sang migrant. Quan veig un migrant no veig «un altre», sinó que hi veig el meu germà, que podria ser el meu avi. Sempre dic que el refugiat pot ser el pare d'un futur líder per a aquella nació.

Creu que els missioners continuen sent la cara més amable i admirada de l'Església?

Aquesta és la meva esperança. En aquests temps, especialment amb el papa Francesc, se'ns recorda molt que la missió es fa a través del contacte personal. Molt més important que els ensenyaments és el testimoni de l'alegria, de la simplicitat, de la compassió, d'oferir l'Evangeli i de donar a l'Es-

«La humanitat és una família on tots els conflictes ens afecten de la mateixa manera»

«La nova evangelització ha de canviar d'espais geogràfics a espais personals»

L'acte «Sent la creu» va congregar més de 1.600 persones a la Sagrada Família.

glésia un rostre humà. Animo els missioners a presentar una fe joiosa de l'Evangeli allà on vagin.

Com ha canviat el concepte de missió?

Amb l'ensenyament del Concili Vaticà II hem après que tot batejat és, en essència, missioner. El baptisme ens fa participants de la missió de Jesucrist. No cal marxar lluny, a un altre país. Tu proclames Jesús a la teva família, a l'escola, al teu lloc de feina, prenent un cafè o una cervesa, anant de tapes... qualsevol moment és bo per evangelitzar. La nova evangelització ha de canviar d'espais geogràfics a espais personals. És un moment per tornar a descobrir l'essencial, la relació personal. Cal trobar la gent allà on estigui.

Què aporten les Esglésies joves a l'Església universal?

Les Esglésies joves estan molt necessitades del suport de l'Església universal: necessiten escoles, hospitals, etc., però veiem que les Esglésies joves tenen una energia que pot contribuir a ajudar les Esglésies antigues. I això és el que passa ara. Les Esglésies joves no només reben ajuda de les Esglésies amb més història, elles contribueixen a l'expansió de la fe en altres llocs del món.

La inculturació continua sent un repte pendent?

Sí, la inculturació continua sent una gran oportunitat. Les cultures sempre estan canviant, no són una cosa del passat. La inculturació significa conèixer la cultura, estudiar-la, veure'n les llums i fortaleces, i també significa contribuir a la seva purificació perquè no tot és humà ni just.

Enguany celebrem diferents efemèrides missioneres...

Cada aniversari és una ocasió per mirar enrere i celebrar les accions senzilles que han donat un gran fruit. És un moment de gratitud i de dinamització perquè la missió continua. És un moment per adonar-se que els temps han canviat i apareix una pregunta: com ho fem per mantenir la visió, original, el carisma original en aquest temps nou.

El Papa ens crida a viure sinodalment, està arribant aquest missatge?

La crida del papa Francesc a caminar en sinodalitat no és nova, sinó que és una crida a partir del Concili Vaticà II, especialment amb Pau VI, que ja va impulsar la sinodalitat. El que el papa Francesc proposa és un estil de vida, no un esdeveniment en el Vaticà entre bisbes cada tres anys, sinó que la sinodalitat sigui una manera de pensar i d'actuar, un esperit que s'infon des de Roma, potser, però sobretot a les Esglésies locals.

Fe d'errors

En el número 2214, en el reportatge *Cant coral: unió de veus, munió d'emocions*, vam dir que Juli Marco és capellà de la parròquia de Sant Rafel, quan, de fet, és un laic molt vinculat a la parròquia

L'arquebisbe emèrit de Manila durant l'entrevista concedida a Ràdio Estel i «Catalunya Cristiana».

Agustí Codinach

Cridats a ser «companys de viatge» dels joves

Conferència-diàleg del cardenal Tagle sobre «Acollir i acompanyar en un món canviant»

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Senzill, simpàtic i proper. Són alguns dels trets que caracteritzen el cardenal Luis Antonio Tagle, que dissabte 5 de març va oferir a l'Auditori Fòrum CCIB de Barcelona la conferència-diàleg *Acollir i acompanyar en un món canviant*.

En un acte organitzat per Càritas Catalunya, la Fundació Escola Cristiana de Catalunya i el Secretariat de Pastoral amb Joves de l'arquebisbat de Barcelona, l'arquebisbe emèrit de Manila es va adreçar a educadors d'infants i joves.

En tot moment, el purpurat es va mostrar proper amb el públic i, tot i tocar temes profunds i seriosos, no va perdre el somriure ni el sentit de l'humor. L'acte va ser conduït impecablement pel periodista Pol Marsà i va comptar amb l'animació musical de Worship.

El purpurat filipí va dividir la xerrada en tres moments. En una primera part, va fer una anàlisi del context dels joves: un «jo» il·lusòriament autosuficient, retirada social i falta de preocupació pels altres.

En un segon moment, va considerar que ens trobem davant d'un repte important i que el context de la joventut «ofereix un terreny fèrtil i oportunitats úniques per acollir i acompanyar els joves». Segons el

cardenal Tagle, cal acollir Jesús i deixar que ens acompanyi.

«Compartir la fe», va dir el purpurat, significa compartir Jesús, «la bondat, la misericòrdia, la justícia i la veritat de Déu presents en Jesús», perquè és oferir el millor amic que els joves poden tenir.

El prefecte de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles és conscient que el món considera Jesús com un escàndol i una ximpleria. Però en Jesús crucificat «veiem l'amor més gran que ofereix un "jo" com a regal perquè tots els "ells" puguin viure com "nosaltres" en comunió amb ell».

En la darrera part de la seva xerrada, el cardenal Luis A. Tagle va compartir algunes mentalitats, actituds i enfocaments útils per acollir i acompanyar «els nostres joves en la fe i en els valors cristians».

Peraixò insistia en el fet que «com el jove Jesús, el qual va tractar pacientment els seus joves deixebles, siguem compassius, esperançats i alegres acompanyants o companys de viatge dels joves».

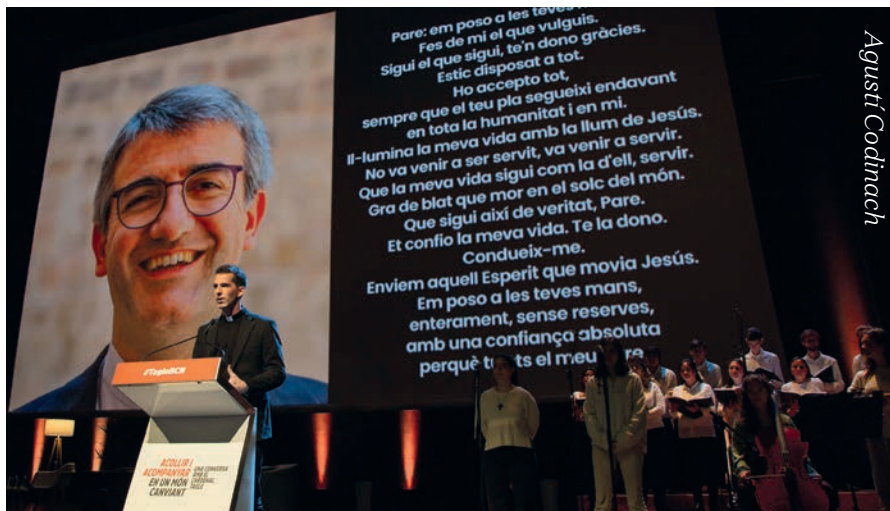
Després de la conferència va haver-hi temps per a un diàleg amb representants del món escolar, de Càritas o de les famílies, que van plantejar al cardenal algunes qüestions com les xarxes socials, la transmissió de la fe als fills, la situació a Ucraïna o els joves i l'escola.

La jornada va acabar amb unes paraules del bisbe auxiliar de Barcelona, Javier Vilanova, el qual va tenir un record especial per al bisbe Toni Vadell i va encoratjar a ser «testimonis en un món que canvia per canviar el món».

El repte és gran, va reconèixer, però va assegurar que tenim la clau: l'amor. «Només l'amor salvarà el món. Pel teu "sí" pot haver-hi el canvi de moltes vides.»

Per això, el bisbe Vilanova va animar a no perdre l'esperança i a «il·luminar el món amb la llum de l'alegria. Anuncieu amb valentia que el nostre món pot canviar».

El purpurat es va mostrar proper amb el públic i, tot i tocar temes profunds i seriosos, no va perdre el somriure ni el sentit de l'humor

A la jornada es va recordar de manera especial el bisbe Toni Vadell.

«Qui té por del sofriment no pot estimar»

El purpurat filipí va participar en la celebració «Sent la creu» d'inici de la Quaresma

IGNASI MIRANDA

«Sent la creu» va ser el primer diumenge de Quaresma, 6 de març, una festa dels joves i de l'arxidiòcesi de Barcelona ben connectada amb la icona de Crist, que «mor per amor a nosaltres». Així es va expressar el cardenal filipí Luis Antonio Tagle en una vetlla amb Eucaristia, a la basílica de la Sagrada Família, que va tenir la doble dimensió de mirar cap a un lloc concret on hi ha sofriment i alhora recordar que aquesta realitat és present a tot el món.

Aquest any va ser present la creu que Fernando de Magallanes «va plantar ara fa 500 anys, el 1521, al centre de les Filipines, a l'illa de Cebu», segons va recordar el purpurat.

Per un canvi en l'ordre perquè Luis Antonio Tagle pogués tornar a temps a Roma, es va celebrar primer la missa i després, la part de vetlla davant la creu i el testimoni de Ricardo Pareja, que va ser impressionant.

«Entre les quatre parets de l'hospital, he viscut la presència de Jesús i de Maria i he experimentat el goig de l'amor de Déu, interiorment i des de la realitat d'altres malalts en situacions dures, com ara una dona a punt de di-

vorciar-se o un home que portava 40 anys sense confessar-se i que, hores abans de morir, va rebre el sagrament del perdó i va combregar», va explicar aquest jove de Badalona.

Ricardo Pareja conviu des del 18 de d'abril del 2020 amb la malaltia, un tumor maligne al costat del cor. Va assegurar que no li han faltat «els dubtes, però el Senyor escolta i no falla».

En l'homília, el cardenal Tagle va assegurar que «la creu no té a veure només amb el sofriment, sinó amb l'amor disposat a tot, incloent-hi el sofriment pels qui la persona estima». En aquesta línia, adreçant-se als joves, va posar l'exemple dels qui «s'enamoren d'algú i es veuen disposats a fer-ho tot per l'altre, pensant-hi de manera permanent». Igualment va presentar la imatge d'allò que ens agrada que ens proposin, com ara «anar a prendre unes tapes i una cervesa o fer un viatge a un lloc caribeny», en contraposició amb el plantejament «de seguir Jesucrist amb la creu, davant del qual sempre posem excuses en forma d'haver d'estudiar o de fer altres coses». Com a conclusió de la reflexió, Tagle va dir que «qui té por del sofriment no pot estimar».

En un altre moment, va presentar les Filipines com un país de sofriment. A més, Tagle va denunciar «la corrupció sistèmica i la cobdícia», i va explicar que, entre els qui fan aquestes males pràctiques, «alguns es converteixen en víctimes del tràfic de persones i d'esclavitud». El purpurat va comentar que «alguns conflictes ideològics provoquen l'èxode dels residents, mentre alguns joves desesperats cauen en els vicis i les activitats delictives, amb les quals s'uneixen a grups perjudicials».

Cal destacar, finalment, que hi va haver una representació important de la comunitat filipina.

L'acte va comptar amb el testimoni impressionant del jove Ricardo Pareja, malalt de càncer

Aquest any va ser present la creu que Fernando de Magallanes va plantar ara fa 500 anys, el 1521, al centre de les Filipines.

SABER ESCOLTAR

Clarors sobre la consciència

Fa poc vaig tractar de la formació de la consciència. Una cosa és clara: que cal actuar a consciència. D'acord amb la raó i la llei divina. De vegades, hi ha moments que enfosqueixen el judici moral i, per tant, fan difícil una decisió. Malgrat això, hem de cercar sempre el bé, la justícia i el voler de Déu.

Cal esforçar-se també, en la interpretació de les dades de l'experiència i dels signes del temps fent ús de la prudència, de consells de persones assenyades i amb l'ajut de l'Esperit Sant.

El Catecisme —el segueixo íntegrament a partir del número 1786— ofereix unes regles que s'apliquen en tots els casos:

Mai no és permès de fer el mal per aconseguir un bé; La «regla d'or»: «Tot allò que voleu que els

altres us facin a vosaltres, feu-ho també vosaltres a ells» (Mt 7,12); La caritat sempre té en compte el respecte degut al proïsme i a la seva consciència: «Pecant contra els germans i ferint-los la consciència feble, pequeu contra el Crist» (1Co 8,12); «És bo de (...) no fer res en què el teu germà ensopegui» (Rm 14,21).

L'home ha d'actuar amb el judici cert de la seva consciència. Si obrava expressament en contra, es condemnaria ell mateix. Pot passar que la consciència moral resti en la ignorància i emeti judicis equivocats (...) La ignorància pot ser per culpa de la responsabilitat personal. Seria el cas d'algú que no es preocupa prou de cercar la veritat i el bé; l'habitut del pecat quasi es torna cega a poc a poc; la persona

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

esdevé culpable del mal que ha fet.

El Catecisme ho aclareix: «La ignorància del Crist i del seu Evangel·li, els mals exemples d'altri, l'esclavitud de les passions, la pretensió d'una autonomia mal entesa de la consciència, el refús de l'autoritat de l'Església i del seu ensenyament i la manca de conversió i de caritat poden ser l'origen de les desviacions del judici en la conducta moral.»

Es pot donar la ignorància invencible sense responsabilitat. Per això cal formar la consciència.

Cal actuar a consciència, d'acord amb la raó i la llei divina

P-J YNARAJA

Sacerdot del Montanya
ynaraja@gmail.com

Les notícies es refereixen a aspectes polítics o armamentístics. Cap nació és homogènia, el seu perímetre i la seva composició ha patit molts canvis econòmics, religiosos o lingüístics. La qüestió és complexa. M'aturo breument en dos.

El cristianisme entra a Ucraïna poc abans de l'any 1000. La història inicial està plena de llegendes. És indubtable que hi rau un Patriarcat, una Església ortodoxa autocèfala, reconeguda per la de Constantinoble. A Moscou també, que és la més extensa i poderosa i es considera rival.

Les Esglésies orientals són personals. Els seus fidels no depenen de cap territori. En aquest cas, a Ucraïna, a les regions orientals, la majoria dels seus habitants, per-

A PROPÒSIT DE...

Ucraïna

tanyen al Patriarcat de Moscou, la llengua del qual és el rus.

Tant Rússia com Ucraïna formaven part de la Unió Soviètica. En aquesta superfície, fruit inicial de la caiguda dels tsars, dominava el marxisme doctrina i la seva realitat política, el comunisme.

A Occident es va implantar i hi subsisteix el capitalisme.

Tots dos es diferencien en molts aspectes. Em limito a un, l'ètic. A part que n'accepti la transcendència, Occident està influït pel judeo-cristianisme, creu, doncs, que existeix el bé o el mal, com a realitats certes. Als territoris comunistes la

Les Esglésies orientals són personals i els seus fidels no depenen de cap territori

doctrina no és aquesta, bé o malament, depèn de les necessitats del moment, en la societat que s'ha d'aplicar.

Hom pot, a Occident, estar segur, donar sentit. En el comunisme, no. Suposa incomoditat a qui està immers en aquest règim.

Penso ara en *Calígula*, de Camus: «Posar el seu poder al servei d'una passió més elevada i mortal ens amenaça en el més profund que tenim. I, sens dubte, no és la primera vegada que entre nosaltres un home de poder sense límits, per primera vegada l'utilitza sense límits, fins a negar l'home i el món... perdre la vida és poca cosa i no em faltaria valor quan calgui. Però veure com desapareix el sentit d'aquesta vida, la raó de la nostra existència és insuportable. No es pot viure sense raons.»

Vida eclesial

Aquesta setmana ens apropem a la comunitat ucraïnesa de Roma, coneixem diferents iniciatives de l'Església catalana per acollir refugiats i recollim l'ordenació de cinc sacerdots a Barcelona

Creixen els gestos de suport a Ucraïna

Un mosaic de pau i de solidaritat

FRA BERNAT FOLCRÀ
Corresponsal a Roma

«Això és Evangeli pur!» Són les paraules amb les quals el cardenal Konrad Krajewski, almoner apostòlic, va descriure el que es viu cada dia a l'església de Santa Sofia, lloc de culte de la comunitat ucraïnesa de Roma, on s'ha abocat la generositat de la gent que ajuda amb menjar, medecines, roba, etc. Fa poc el cardenal Krajewski, polonès, va ser aquí portant ajuda del Vaticà. Aquell dia els periodistes que el van entrevistar van subratllar la veritat: Polònia no era el país hostil als refugiats que s'havia publicitat fa alguns mesos; la veritat és que Polònia ha esdevingut model d'humanitat i d'acollida per a tothom.

Diumenge al matí havia vingut a missa el president de la República italiana, Sergio Mattarella, per sorpresa: «Farem tot el que es pugui», li va dir a Marco Yaroslav Semehen, rector de la basílica de Santa Sofia, subratllant el suport i la proximitat d'Itàlia al poble ucraïnès.

Ara el cardenal Konrad Krajewski està, juntament amb el cardenal Michael Czerny, prefecte *ad interim* del Dicasteri per al Servei del Desenvolupament Humà Integral, desenvolupant la missió de pau que el papa Francesc els va manar fer a Ucraïna.

És Evangeli pur aquest viatge dels dos cardenals per visitar alguns centres d'acollida per als migrants provinents d'Ucraïna, per dur ajuda als necessitats i ser la presència del Papa i de tot el poble cristià que vol aturar la bogeria i la crueltat d'aquesta guerra. Una manera molt concreta de portar la paraula, la pregària, la profecia, la denúncia del Sant Pare i de tota la comunitat cristiana allà on la gent pateix: un acte de presència i de comunió.

La basílica romana de Santa Sofia, cor de la comunitat ucraïnesa a Itàlia, no és l'únic punt de referència de les ajudes que s'envien als refugiats que escapen de la guerra; també a la plaça del Governatorato de la Santa Seu es

recullen fàrmacs, roba i aliments. Creixen els gestos concrets amb els quals la Santa Seu s'ha posat a disposició per assolir la pau a Ucraïna.

L'església de Santa Sofia és bellíssima, un missatge magnífic de pau. És l'única de Roma amb un interior completament cobert de mosaics bizantins, daurats. Alhora la comunitat ucraïnesa que viu a la ciutat i els ciutadans romans porten, des que va explotar la guerra, apropant-se aquí per formar el gran mosaic de la solidaritat i de la pau. Durant els primers dies la major part dels voluntaris eren ucraïnesos, però ara la meitat són ucraïnesos i l'altra meitat italians. El Tomaso és un dels molts joves que ajuda a confeccionar aquest mosaic meravellós de pau per a Ucraïna, peça a peça, caixa per caixa. A cada paquet se li posa una etiqueta amb les banderes d'Itàlia i d'Ucraïna. Això és el que ens diu, sense deixar de fer el seu treball: «Estudio antropologia i faig voluntariat. És el tercer cop que vinc. Ahir vaig estar-hi pràcticament tot el dia, però no estic gens cansat. Aquests dies hi ha hagut força moviment, especí-

Creixen els gestos concrets amb els quals la Santa Seu s'ha posat a disposició per assolir la pau a Ucraïna

L'església de Santa Sofia és el cor de la comunitat ucraïnesa a Roma.

alment diumenge. Aquí es porta de tot, des de medecines i menjar fins a joguines per als nens. També es porta el necessari per als primers auxilis. Cada dia venim molts joves, estem molt entusiasmats i amb moltes ganes d'ajudar.»

El Giorgio, un voluntari que no pertany a la parròquia, ve a Santa Sofia per ajudar en la classificació de les mercaderies: «Hi ha molta feina, contínuament arriben camions amb el material que cal separar, dividir, fer els paquets perquè se'ls emportin els camions TIR (Transports Internationaux Routiers) cap a Ucraïna.»

El treball de classificació és molt important, sobretot els dels fàrmacs, els quals han de ser etiquetats adequadament. La classificació de les medecines és necessària perquè un nom comercial estranger faria molt difícil identificar cada fàrmac, un cop arribats a Polònia i a Ucraïna. Les medecines són el bé més escàs, el més necessari i urgent per a Ucraïna en aquests moments.

Lesia Romaniv forma part de la gran comunitat ucraïnesa que viu a Itàlia. És professora a l'escola de la parròquia de l'església de Santa So-

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Tribalisme en l'Església

És inevitable que en els grups humans sorgeixin afinitats entre unes persones més que entre d'altres. Les simpaties i les antipaties solen ser espontànies. Es coincideix, o no, en estil, preferències, ritme, llenguatge, sensibilitat... I es creen grups formals o informals d'afinitat que, ben gestionats, enriqueixen el conjunt. Si la relació és molt freqüent, les interaccions creixen en intensitat i voltatge emocional.

Un dels aspectes de la maduresa humana —vital en els líders— consisteix a saber dimensionar i gestionar de manera adient aquestes emocions cap als grups o «tribus», en qualsevol tipus de grup que persegueixi un objectiu comú. Afrontar-les amb respecte, equitat i la serenitat necessàries per centrar-se en la tasca i fer convergir els esforços, tot evitant dominis i submissió.

I si aquestes pulsions tribals dominen les relacions en un grup d'Església? Sigui una conferència episcopal, un presbiteri, una congregació, un convent, un moviment laic. Tots ells tenen una missió comuna: viure i anunciar l'Evangelí.

Malament rai quan les decisions no es prenen buscant la glòria de Déu i el bé més gran de les persones, sinó afavorint els afins i penalitzant els dissemblants. Es creen bàndols, trinxeres, estratègies poc evangèliques i lluites de poder. Aquella immaduresa obstaculitza la missió, genera patiment i és dels aspectes més esterilitzants del possible floriment vocacional.

Tots hem de conrear l'amor que ve de Crist («pregueu pels qui us persegueixen»). Pregària, sí, molta. Però la gràcia no substitueix la naturalesa. Apliquem-hi també l'assertivitat. I les tribus predominants hauran de créixer en maduresa humana per estimar i servir els altres sense exclusió, sense catalogar-los. Tal com són. Com siguin! Són «un altre jo» en la humanitat comuna i fills del mateix Pare.

LETICIA SOBERÓN

Experta en intel·ligència col·laborativa

fia i ens explica com ha percebut la solidaritat dels romans: «A tot Itàlia som 250.000 ucraïnesos. Les aules on ensenyo ara estan plenes de mercaderies per a l'emergència humanitària. He hagut d'aturar les classes per ocupar-me de l'auxili al poble ucraïnès. Les coses s'organitzen per categories, per simplificar la feina un cop arribin a Ucraïna. El que està passant al meu poble no és res de nou. Ara hem de resoldre aquesta situació nosaltres sols, sense esperar l'ajuda de ningú. L'ajuda humanitària sí que l'esperem, però pel que fa a l'ajuda diplomàtica i militar penso que és una cosa que hem de resoldre nosaltres sols.»

El Mykhaylo és un altre dels ucraïnesos de Roma, periodista, graduat en la Universitat Salesiana de Roma, i acull els periodistes que venen a l'església de Santa Sofia: «La gent que ha vingut no només ha ajudat amb els aliments i les medecines, sinó que també s'ha posat a pregar, ajuden amb la pregària. La gent no porta les ajudes i se'n va, sinó que pregunta als altres per les seves famílies a Ucraïna, hi ha molta unió.» Mykhaylo diu que no només han vingut ucraïnesos i italians per ajudar, sinó que també ha vist bengalis, indis. Fins ara ja són 12 els camions que han sortit de Roma i han arribat a Ucraïna. Els camions arriben a Lviv, Sambit i Ternópil. Allà són dividits, i, a través de vagonets de trens o de mitjans més petits, es busca enviar les ajudes a les ciutats més bombardejades i assetjades, com Kiïv.

Des d'aquest punt de vista es fa evident que el més urgent en aquests moments és assegurar realment els corredors humanitaris i garantir i facilitar l'accés de l'ajuda a les zones assetjades. Els transportistes que col·laboren en aquesta feina humanitària de portar les ajudes són veritables herois. La família del Mykhaylo és a prop de Lviv, prop de Polònia, en un lloc més segur. Gairebé tots han pogut escapar.

El més urgent
és assegurar
els corredors
humanitaris
i garantir i facilitar
l'accés de l'ajuda
a les zones assetjades

Lesia Romaniv està totalment abocada en la campanya d'ajuda.

VEREMUNDO
velón veremundo lo mejor del mundo

Distribuidor exclusivo para España de **SLABBINCK**
veremundo@veremundo.com - www.veremundo.com

Partida Fanecaes, s/n. - Apdo. Correos 19 - 46860 ALBAIDA (Valencia) - Tel.: 962 900 971 - Fax: 962 901 362

La icona de Zarbanitsa i la pregària de sant Francesc, símbol de l'ajuda i el clam per la pau

Ecumenisme de la caritat a Guissona

CARME MUNTÉ MARGALEF
Redacció

La gent de Guissona i de la Segarra s'ha abocat amb els ucraïnesos, tal com constata amb orgull Mn. Ramon Balagué, rector de Guissona. Al tancament d'aquesta edició ja hi havien arribat 46 famílies (94 persones), però la previsió és que n'arribaran moltes més.

Per coordinar l'ajuda s'ha creat una comissió mixta entre l'Ajuntament i les entitats, especialment la parròquia de Santa Maria de Guissona i Càritas. El primer és empadronar les persones, que, a través de Càritas, reben un val mensual per valor de 100 euros; també se'ls permet agafar de la botiga de Càritas tot el que necessitin: mobles, roba, joguines; alhora que s'està organitzant el voluntariat per la llengua. «El Grup Alimentari BonÀrea es va comprometre a agafar treballadors en la mesura de les seves possibilitats», explica el rector de Guissona. Per la seva part, els veïns han posat pisos a la seva disposició, si bé també és cert que molts han anat a casa de familiars.

«Si en algun moment ens trobem sense pisos d'acollida, buscarem alter-

natives, però per ara ho anem resolent en llars», exposa Mn. Balagué.

Guissona és una de les poblacions amb més ucraïnesos, gent arrelada de fa anys, en bona part treballadors del Grup Alimentari BonÀrea i fidels de la comunitat grecocatólica ucraïnesa, que es troba a la parròquia de Santa Maria de Guissona, com també ho fa l'Església ortodoxa romana. Fins a 200 persones entre catòlics i ortodoxos recorren pel temple parroquial un diumenge qualsevol, en un exemple explícit d'ecumenisme. Ara el que es viu és l'ecumenisme de la caritat.

«No tancol l'església», comenta Mn. Balagué, «perquè contínuament hi entra gent a resar». De fet, l'església ha estat sovintejada tothora des del moment de la invasió russa, com a recer de pau i pregària. La icona de la Mare de Déu de Zarbanitsa, venerada pels cristians grecocats, acompanya les celebracions, com també ho fa la pregària de sant Francesc d'Assís «Oh Senyor, feu de nosaltres instruments de la vostra pau!», en català i ucraïnès. El mateix arquebisbe Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell, va presidir-hi una pregària el 26 de febrer.

La comunitat de fidels ucraïnesos, però, es troba que s'ha quedat sense capellà. El P. Taras Kogut s'ha quedat bloquejat a Ucraïna quan hi era de visita juntament amb el seu fill. «Vam mostrar el document del bisbat d'Urgell amb el seu nomenament com a capellà de la comunitat ucraïnesa de Guissona, però no va haver-hi res a fer. Mentrestant, està ajudant Càritas d'Ucraïna.»

A Guissona el substitueix el P. Volodimir, que presideix la missa dominical amb la participació de més de 400 persones, de Guissona, de Cervera i de Tàrraga, les comunitats a cura del P. Taras.

Donatius Càritas Urgell: ES36 2100 0018 1702 0051 6790 / BIZUM: 33449

RAMON BALAGUÉ
«No tanco l'església, perquè contínuament hi entra gent a resar»

Icona de la Verge miraculosa de Zarvanytsya (Ucraïna)
Venerada a Guissona

PREGÀRIA PER LA PAU A UCRAÏNA

Oh Senyor,
feu de nosaltres, instruments de la vostra pau!

Que allà on hi hagi odi, hi posem amor.
On hi hagi ofensa, hi posem perdó.
On hi hagi discòrdia, hi posem unió.
On hi hagi error, hi posem veritat.
On hi hagi dubte, hi posem fe.
On hi hagi desesperació, hi posem esperança.
On hi hagi tenebres, hi posem llum.
On hi hagi tristesa, hi posem alegria.

Oh Mestre,
feu que no cerquem tant
ser consolats, com consolar;
ser compresos, com comprendre;
ser estimats, com estimar.

Perquè és donant, que es rep;
és perdonant, que s'és perdonat;
és morint, que es ressuscita a la vida eterna.

Santa Maria, Reina de la pau, pregueu per nosaltres!

La icona de la Mare de Déu de Zarbanitsa i la pregària de sant Francesc d'Assís.

Càritas Barcelona ha preparat un apartat de Preguntes Freqüents per ajudar a canalitzar la solidaritat

«La millor ajuda és l'econòmica, adreçada a una entitat amb la qual confiem»

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

De forma impulsiva, la gent s'ha abocat a ajudar la població d'Ucraïna amb roba, medicaments, menjar... Una resposta davant la crisi humanitària que necessita ser canalitzada correctament. Per això, Càritas Barcelona ha preparat un apartat de Preguntes Freqüents a la seva web amb respostes que ajudin a canalitzar la solidaritat.

«L'agent està molt desorientada, amb poca informació, i això fa que tot sovint en lloc d'ajudar, compliqui les coses. No ajuda agafar una furgoneta i anar a la frontera a recollir persones, si no hi coneixes ningú», remarca Eduard Sala, responsable d'Acció Social de Càritas Barcelona. «Les xarxes de tràfic de persones es freguen les mans. La situació és molt impactant, però hem de tenir en compte que no és una cursa de cent metres, sinó una marató. Les persones que estan disposades a acollir durant dues setmanes, estan disposades a fer-ho durant dos o tres anys? No ens podem deixar emportar pels impulsos.» «La millor

ajuda —remarca— és l'econòmica, adreçada a una entitat amb la qual confiem, que sigui present al país o que hi estigui coordinada. Si no, ens podem convertir en carrerons sense sortida.»

Càritas Barcelona col·labora econòmicament amb Ucraïna a través de les Càritas locals i del mossèn de la diòcesi de Barcelona Iurii Stasiuk, rector de la parròquia de Sant Josep, Santa Mònica i Sant Josafat, que ha decidit tornar al seu país natal per poder atendre les persones que es troben a primera línia. En els propers dies li faran arribar dues ambulàncies medicalitzades.

I pel que fa a l'acollida de persones refugiades, Càritas Barcelona ofereix orientació, assessorament i ajuda econòmica a dues fundacions: Acció Familiar Barcelona i ONGD Coopera. En coordinació amb les monges de l'Institut del Verb Encarnat de Lviv, gestionen l'arribada de mares i fills que fugen de la guerra. Diumenge 6 de març van arribar 104 persones, que han ubicat en cases de colònies del Collrell (entre el Pla de l'Estant i la Garrotxa) i de Torrelles de Foix (Alt

Penedès). La previsió és que puguin arribar 500 persones.

«Les persones arriben esgotades, desorientades, preocupades pels homes que han deixat a Ucraïna», constata Eduard Sala. «Arriben en estat traumàtic, sense conèixer l'idioma, ni tan sols l'anglès. Tenen la idea que guanyaran i que el conflicte serà ràpid, però és de manual que aquesta serà una guerra llarga i amb un gran nombre de morts i de destrucció.»

El responsable d'Acció Social de Càritas defineix d'«històrica» la decisió de la Unió Europea de proporcionar refugi sense condicions a les persones que venen d'Ucraïna. Ara bé, alerta que l'Estat espanyol encara no ha determinat el circuit, com es farà la regularització massiva de residència i feina, qui en tramitarà el permís: «El sistema no està preparat per a una directriu que és genial però que arriba en un moment en què tenim el sistema d'acollida de refugiats totalment col·lapsat.»

Donatius Càritas Barcelona: ES82 2100 5000 5902 0012 8131 / BIZUM: 33381

A la web de Càritas Barcelona s'hi troba tota la informació per col·laborar-hi econòmicament.

 Barcelona

La Sagrada Família va acollir el 27 de febrer l'ordenació de cinc sacerdots

Nous preveres per a l'Església de Barcelona

EDUARD BRUFAU
Barcelona

El poble de Déu continua aportant fills seus al presbiterat malgrat els temps difícils que travessa el món, amb guerres com la d'Ucraïna, i malgrat la crisi de la mateixa Església. O potser, justament per aquesta inestabilitat del present, les vocacions floreixen. N'és una bona mostra l'ordenació de cinc nous sacerdots a Barcelona, cerimònia que va tenir lloc el diumenge 27 de febrer passat a la basílica de la Sagrada Família, presidida pel cardenal Joan Josep Omella. Els ordenats van ser Sergio Adán Delgado, destinat a les parròquies del Pilar i de Sant Pere del Masnou; Alfons de Alarcón Santaularia, a la parròquia de Maria Mitjancera de Barcelona; Santiago Cellier Ravina, a Sant Josep Oriol, Sant Miquel i Santa Coloma de Santa Coloma de Gramenet; Pau Manent Bistué, destinat a la parròquia de la Miraculosa de Barcelona, i Federico Marfil Mur, que exerceix el ministeri a Sant Feliu de Cabrera i Sant Joan de Vilassar de Mar.

Com va assegurar l'arquebisbe de Barcelona en l'homília, el sacerdoci és en essència un servei d'amor a la comunitat cristiana, fonamentat en la pregària, és a dir, en el diàleg íntim amb Déu: «Sense la pregària el mateix sacerdoci perill i pot entrar en crisi.» És així com el sacerdot pot esdevenir proper a totes les persones que l'envolten, sentir-les com a veritables germanes. El prevere, per tant, ha de ser capaç d'alegrar-se amb els fidels quan aquests s'alegren i de plorar amb ells, quan ploren. D'una manera semblant s'expressava un dels ordenats, Pau Manent, tot valorant així el ministeri sacerdotal: «Com diu la *Gaudium et spes*, les alegries i tristesses de la gent del nostre temps

també són les de l'Església. Jo, com a futur prevere, faig igualment meves les esperances i els patiments de la societat del meu temps. Sabem que el camí de Jesús no és de glòria, sinó de creu, però ens sosté l'esperança del diumenge de Pasqua. Per això el camí del presbiterat per a mi és ple de l'esperança en Crist.» Per a Mn. Pau Manent, el cristià, i encara més el prevere, han de viure en esperança, amb la mirada posada en el Senyor. I ho afirma servint-se de diversos passatges de l'Escriptura: «Com diu el Salm 9, “no es veurà defraudada l'esperança dels pobres”, i com també trobem en el llibre del profeta Isaïes, “el Senyor posa els ulls en el desvalgut i afligit, que s'afanya a complir la meua paraula”.»

Amb aquests nous ordenats l'Església de Barcelona guanya cinc nous servidors. En aquests temps tumultuosos han estat cridats a acompanyar el poble de Déu, a compartir la seva vida i, si cal, a carregar les seves creus. Per als propers anys l'Església necessita pastors abnegats i fidels.

Un moment de l'ordenació a la Sagrada Família.

Arquebisbat de Barcelona

SIGNES D'AVUI

Les cebes d'Egipte

Els israelites, després de travessar el mar Roig i deixar enrere Egipte, on vivien esclavitzats pel faraó, emprenen camí cap a la Terra Promesa, on podran viure en llibertat. El camí no és fàcil. S'hauran d'endinsar pel desert, afrontar el cansament, descobrir que l'objectiu és el primer que es pensa, però que és l'última cosa que s'aconsegueix. La llibertat sempre té un preu. De vegades, molt alt. Fatigats, ho han deixat tot, però comencen a sentir nostàlgia del passat. Expressen a Moisès el seu descontentament. Prefereixen la supervivència d'esclaus que mantenir la lluita per la llibertat. Per això, enyoren el peix, els cogombres, els melons, els porros, les cebes i els alls.

L'expressió «enyorar les cebes d'Egipte» no es refereix a un fet anecdòtic, sinó a una categoria

històrica. Sempre que hi ha una primavera, una gran novetat, una opció important... sorgeix tard o d'hora la temptació de retornar al passat. Una forma de preferir la supervivència amb esclavitud que la incertesa en llibertat. Em remeto a dos esdeveniments singulars que he viscut. El primer, com a creient, el Concili Vaticà II. En aquests més de cinquanta anys de postconcili, s'han produït intents, inclòs el moviment lefebvrià, de retornar al passat. Els Papes no han cedit. El segon, l'adveniment de la democràcia a Espanya. Després de l'aprovació de la Constitució el 1978, passats

L'expressió no es refereix a un fet anecdòtic, sinó a una categoria històrica

LLUÍS SERRA LLANSANA

llserrall@gmail.com

només dos anys i dos mesos, es va produir el cop d'Estat del 23F. Les forces nostàlgiques no només no s'han apagat, sinó que n'han agreujat els intents i augmentat l'agressivitat. Passa en tots els camps. La Federació Russa sent nostàlgia de l'URSS. Per això, Putin envaeix Ucraïna i li declara una guerra descarnada, sota l'expressió asèptica d'«operació militar especial». No n'hi ha prou d'arribar a la Terra Promesa, cal lluitar per mantenir-la. El passat sempre pot tornar per a pitjor. Andrea Riccardi, conscient d'aquests vaivens històrics, afirma: «A mitjans dels setanta, les democràcies cristianes eren el present, mentre que el nacionalcatolicisme o el clericofeixisme eren el passat. Avui és al revés.»

VICTÒRIA MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

Avui he viscut un moment màgic amb un amic captaire amb qui converso fa dies quan baixo pel carrer Pelai, camí de Santa Anna.

El vaig conèixer fa uns quants mesos. No l'havia vist mai i va aparèixer un bon dia assegut a l'esglaió d'un portal. Crec que ja n'he parlat en una altra d'aquestes columnes, perquè em va cridar l'atenció el seu aspecte d'ancià venerable i sempre amb un rosari a la mà. Ja vaig explicar la seva visió de la vida a l'estil dels llibres sapiencials de la Bíblia: «Déu fa ploure per a bons i dolents. I hi ha temps per a tot, temps de sembrar i de recollir, de fred i calor... I jo visc feliç en tots dos moments.»

Des d'aleshores ens hem fet

FINESTRA A LA VIDA

El carrer sempre em sorprèn

amics i sempre m'aturo per fer petar la xerrada amb ell. Li agrada molt perquè diu que el més dur de viure al carrer —malgrat que ell dorm en un alberg— és la soledat. Passa hores sense parlar amb ningú si no és amb Déu.

Avui li he portat una creu que jo tenia amb un Crist gòtic i l'ha fet molt feliç. En aquell moment, amb el meu italià dolent —perquè ell és d'aquesta nacionalitat i em parla en la seva llengua que entenc perfectament— mentre li estava desitjant la benedicció de Déu, un noi que passava li ha llençat al platet on recull les almoines un bon grapat de monedes. Però no petites: la majoria d'un o dos euros. Ni se l'ha mirat i ha seguit endavant. Tots dos ens

hem quedat bocabadats.

«No m'havia passat mai una cosa així», m'ha dit i ha afegit: «Aquesta és la benedicció de Déu que m'has desitjat. Avui ja en tinc per passar el dia i no necessito res més.» És molt diabètic i per això té por de venir a la Taula de Fraternitat de Santa Anna, de la qual li he parlat, perquè diu que té un règim molt sever. I amb les almoines que li donen es compra el que pot menjar.

El meu amic em dona lliçons de creure de debò en la Providència.

El més dur de viure al carrer és la soledat

«Val la pena apropiar-se al cinema i descobrir la Mare Petra»

**Pablo Moreno, director de la pel·lícula
biogràfica «Petra de San José»**

«La beata Petra de San José és exemple de dona consagrada que, enmig de nombroses dificultats, acull amb fe el carisma que l'Esperit li atorga al servei de tots.» Són paraules del papa Joan Pau II durant la beatificació, el 16 d'octubre del 1994, de Mare Petra, a qui va qualificar de «gran dona de cor de foc». El prestigiós cineasta Pablo Moreno (*Claret*, *Red de libertad*, *Poveda*, *Un Dios prohibido*) ha estat l'encarregat de portar a la gran pantalla la vida de la beata Petra de Sant Josep. Parlem amb ell sobre la pel·lícula i sobre la vida de la fundadora de la Congregació Mares de Desemparats i Sant Josep de la Muntanya.

La vida de Mare Petra té tots els ingredients per haver estat portada al cinema.

Sens dubte. La vida de Mare Petra i tot el que passa en els anys següents pel que fa al santuari de Sant Josep de la Muntanya, a Barcelona, bé mereix una pel·lícula. Per com una jove d'un poble de Màlaga, a mitjan segle XIX, és capaç de construir i fer tot el que va fer i les dificultats que va haver de superar.

Mare Petra continua sent al segle XXI un exemple excepcional de dedicació al proïsme més necessitat?

Sí, només cal visitar les llars que dirigeixen avui dia les Mares per veure la dedicació i l'estimació que es dona als infants i joves que hi viuen. La feina amb aquests petits desemparats, víctimes de casos d'abús, de violències i d'altres situacions traumàtiques és simplement commovedora. Veure les Mares com ajuden aquest i altres col·lectius t'omple d'esperança.

Què ha après de la seva figura i el seu llegat durant aquest nou treball cinematogràfic?

Primer, conèixer la Mare Petra; abans de rodar aquesta pel·lícula desconeixia totalment la seva vida. D'altra banda, reafirmar-me en una idea que des de fa molt de temps penso i és que a partir de les coses més petites se'n poden fer de molt grans. M'agradaria que l'espectador, independentment de la ideologia o sentiment religiós que tingui, quan vegi aquesta pel·lícula, es pugui interrogar i pensar: «Mare Petra va fer tot això pels desemparats. Què faig jo per fer d'aquest món un lloc millor?»

La congregació Mares de Desemparats i Sant Josep de la Muntanya, fundada per Mare Petra, va triar Goya Producciones per portar a terme aquest projecte.

Efectivament. Tot un honor per als nostres companys de Goya Producciones i també per a nosaltres, Stellarum Films, com a productora associada.

De fet, Stellarum Films s'ha convertit en un referent en la producció de continguts audiovisuals amb valors basats en l'humanisme cristià. És el vostre signe d'identitat?

Totalment. Ens agrada posar en marxa aquesta mena de produccions. Pensem que és important per al món d'avui tenir pel·lícules de valors que facin de pont entre el món de la fe i el de la societat civil. Des de fa més de set anys, la productora Goya Producciones confia en nosaltres i en la nostra infraestructura per fer aquestes pel·lícules.

Quins van ser els inicis de la vostra productora?

Stellarum Films, que era coneguda anteriorment com a Contracorriente Producciones, va arrencar l'any 2006. Des d'aleshores s'ha

«La vida de Mare Petra i tot el que passa en els anys següents pel que fa al santuari bé mereix una pel·lícula»

«La feina que fan les Mares amb els desemparats, víctimes de casos d'abús, de violències i d'altres situacions traumàtiques és simplement commovedora»

El cineasta Pablo Moreno durant l'estrena de la pel·lícula.

consolidat com una empresa audiovisual jove, dinàmica, plena d'il·lusió i de talent, i compromesa amb l'entorn. Tenim la seu a la vila històrica de Ciudad Rodrigo, a Salamanca.

Alguna anècdota del rodatge que vulgui compartir amb nosaltres?

Vam filmar durant la segona onada de Covid a Ciudad Rodrigo, Salamanca, Barcelona i Valle de Abdalajís (Màlaga). Les actrius i tot l'equip tècnic vam fer grans esforços per recrear els primaverals dies andalusos de mitjan segle XIX en la hivernal Salamanca de l'any 2020. En poques paraules, vam passar molt de fred, però també ens ho vam passar molt i molt bé.

Per acabar, què diria als nostres lectors perquè s'animin a anar al cinema a veure la pel·lícula Petra de San José?

És una pel·lícula bonica, molt entretinguda i amb molt fons. Està agradant molt a públics de diferents edats i aquest és un bon indicador. Val la pena apropar-se al cinema i descobrir la Mare Petra.

«A la nostra productora pensem que és important tenir pel·lícules de valors que facin de pont entre el món de la fe i el de la societat civil»

«És una pel·lícula bonica, molt entretinguda i amb molt fons. Està agradant molt a públics de diferents edats i aquest és un bon indicador»

LUNET
PROFESSOR SERVICIS

Mare Teresa de Calcuta
FUNDACION

**EL BENESTAR SEMPRE
COMENÇA AMB UN SOMRIURE**
- Mare Teresa de Calcuta

lunet.es
comercial@lunet.es · 902 010 977

L'actriu Marian Arahuetes dona vida a la pantalla a la Mare Petra.

Al costat dels més desemparats

A *Petra de San José* es mostra la fermesa i la tenacitat que sempre van caracteritzar la beata Petra des de la seva joventut. Malgrat l'oposició inicial del seu pare, ella va continuar endavant amb la seva vocació d'entrega a Déu i la cura dels més necessitats, especialment d'ancians abandonats, de nens orfes i de persones en situació de vulnerabilitat. Va haver de patir incomprendiments i una campanya de descrèdit a la diòcesi de Barcelona, que va superar gràcies al suport del Papa. Entre els fets miraculosos que esquitxen la seva vida, hi figuren algunes aparicions

de sant Josep.

Segons Andrés Garrigó, productor de la pel·lícula, «la vida de l'Ana és digna d'explicar-se, ja que va ser una dona valenta que va superar els temors inicials i que va saltar els obstacles del seu camí per ajudar els més desfavorits i desemparats». I afegeix: «És sorprenent com una dona humil d'un petit poble de Màlaga, que va prendre el nom de Petra de Sant Josep quan va professar, va arribar a entrevistar-se amb el papa Pius X a Roma i va construir a Barcelona, el 1902, un gran santuari dedicat a sant Josep.»

Fitxa tècnica

Durada: 102 minuts

País: Espanya

Director: Pablo Moreno

Música: Oscar Martín

Leanizbarrutia

Muntatge: María Esparcia

Guió: Pedro Delgado i Andrés Garrigó

Fotografia: Rubén D. Ortega

Repertiment: Marian Arahuetes,

Olga Mansilla, Assumpta Ser-

na, Wendy Gara, Alba Recon-

do, Isabel Madollel, Roberto

Chapu, Pepe Carrasco

Productora:

Goya Producciones

Productora associada:

Stellarum Films

Desemparats, però no abandonats

PEIO SÁNCHEZ

Rector de Santa Anna
de Barcelona

Arriba a les pantalles *Petra de San José*, amb la qual es va completant una interessant producció cinematogràfica entre nosaltres sobre vides de sants i personatges il·lustres de l'Església. La vida d'Ana Josefa Pérez y Florido, després beata Petra de Sant Josep, fundadora de les Mares de Desemparats i Sant Josep de la Muntanya, és una proposta realitzada de la mà dels grups audiovisuals Goya Producciones i Stellarum Films i de l'encertada iniciativa de la mateixa congregació.

Amb una barreja de *biopic*, intriga a l'entorn d'una sepultura i cinema històric ens presenta un atractiu relat per a aquell públic interessat a conèixer l'actualitat de l'obra d'aquesta religiosa que va viure al servei dels ancians sense recursos, els infants abandonats i les persones vulnerables.

La història es desgrana sobre la base d'un doble temps. D'una banda, la trajectòria vital de la religiosa al segle XIX. La seva joventut al Valle de Abdalajís (Málaga) amb un projecte de vida benestant en recursos i possibilitats. La seva inspiració per seguir una crida radical de Déu i les incomprendiments del seu entorn familiar i social. L'aventura dels inicis, juntament amb un grup de companyes, a l'hospital de Vélez i més endavant amb la fundació de la Congregació i els seus embolics amb el clericalisme i les sospites que solen segellar la trajectòria de tot impulsor i més si és dona. D'altra banda, el misteriós robatori de les seves despulles per dos milicians que, de la tomba a Barcelona, les traslladen en un sac a València al començament de la Guerra Civil, però pel camí es troben amb un personatge en fugida que ajudarà per tal que tot s'esdevingui segons un disseny amagat. L'encreuament de totes dues trames, en un guió acurat, introdueix l'espectador en un misteri que, sense ser detectivesc, pica l'ullet al gènere, i provoca el desig de continuar desvetllant l'autèntica història d'uns ossos que parlen més enllà de

les intrigues tipus CSI i apunten a la constància d'una vida, fe i missió.

De Goya ens arriba l'aportació en el guió (Pedro Delgado i Andrés Garrigó) i l'experiència de producció d'un rodatge realitzat per més de 300 persones en plena pandèmia el 2020. Pablo Moreno i la gent de Contracorriente Producciones aporta un grup d'actors generosos en la seva interpretació, una ambientació històrica que surt airosa davant de les exigències de construir sobre dues èpoques amb vestuaris i posada en escena diversos i un muntatge amb ritme de María Esparcia, puntejat amb una banda sonora que acompanya sentimentalment, amb la participació d'Oscar M. Leanizbarrutia.

El film *Petra de San José*, juntament amb altres produccions sobre personalitats d'Església, s'uneix al desplegament actual del documental religiós que, en llengua espanyola, permet completar una producció que es pot estendre també al públic d'Amèrica Llatina. Així s'obre l'accés als espectadors catòlics, que comptaven només amb les produccions italianes o amb les que procedien de l'evangelisme nord-americà.

A més, el fet que l'obra i actualitat en el servei als pobres de les Mares de Desemparats es conegui és una de les missions d'aquesta digna proposta que, a part de a les sales, pot tenir un llarg recorregut en plataformes i un ús didàctic.

JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Sí a la vida, creure en l'amor

Benvolguts i benvolgudes, fins fa cinquanta anys les ordenacions sacerdotals solien fer-se en grup al mateix Seminari. Uns dies després de l'ordenació, el nou sacerdot celebrava la primera missa cantada, normalment a la seva parròquia. Era una festa de les més lluïdes i s'ampliava amb un àpat en el qual eren obligats els parlaments emotius i les recomanacions encoratjadores al missacantant. Precisament, sobre aquest fet, essent encara seminarista a Girona, l'aleshores bisbe Jaume Camprodon ens havia explicat que, essent ell un jove capellà, havia assistit a una missa nova en la qual hi fou convidat el mestre Carles Riba. Durant la sobretaula li tocà el torn de parlar i ho feu amb dicció mesurada i frases ben tallades, com l'escriptor i poeta sabia fer-ho. Començà: estic gestant una obra «que escric amb molt turment». Es referia al que seria la seva última obra, *Esbós de tres oratoris* (1957), un dels quals versa sobre *Llàtzer, el ressuscitat*. Explicà que veia el Crist dempeus davant la tomba i cridant Llàtzer a la vida. Llàtzer, deia ell, podia respondre sí

o no al crit del Mestre, era lliure. I Llàtzer es decidí per la vida. Llavors, Carles Riba aplicà l'escena al nou mossèn: «Podies dir sí o no a Jesús que t'invitava a seguir-lo. Més d'un cop t'haurà somogut el dubte. Has dit sí a la Vida; sortós de tu.»

Avui les ordenacions sacerdotals no són en grup nombrós, sinó molt més escadusseres. Amb tot, en elles hi participa amb goig tot el poble de Déu, esdevenint una festa de tota l'Església. Però, tant ara com abans, esdevenir mossèn implica haver dit sí a la Vida, cosa que vol dir creure en l'Amor. I una cosa i l'altra són un servei que la societat necessita com mai.

De joves n'hi haurà sempre; i de persones necessitades d'esperança i desitjoses que se'ls parli de l'Amor amb lletres majúscules avui n'hi ha més que mai. Segur que més d'un dels nostres joves, com el profeta Isaïes, sent la veu del Senyor que li diu: «Qui hi enviaré? Qui ens hi anirà?» Però, qui serà prou agosarat per respondre com el profeta?: «Aquí em tens. Envia-m'hi» (Is 6,8). No mancarà qui li desaconsellarà aquesta opció. I persones que ho

desaconsellen ara n'hi ha més que mai. De manera semblant al que explicava el papa Benet XVI quan, el desembre de l'any 1944, fou cridat al servei militar i el comandant els preguntà a cada un què volien ser en el futur. Ell va respondre que volia ser sacerdot catòlic. I el comandant li replicà: «Doncs vostè ha de buscar-se una altra cosa. En la nova Alemanya ja no hi ha necessitat de capellans» (*Carta als seminaristes*, 18 d'octubre de 2010). Al cap de mig any ja es veié de què hi havia necessitat!

Una cosa és la prudència que sempre s'ha de tenir sobretot a l'hora de les decisions crucials, i una altra és fer cas de veus que han pres un projecte de vida distint de l'Evangeli. Fins i tot, a voltes, aquestes veus poden provenir d'alguns que, aparentment, no serien tan contraris a la fe cristiana, però se'ls ha esvaït l'alè de l'Esperit que en altre temps batejava en els seus cors. Joves, davant aquestes veus, sigueu agosarats! Tingueu present que cadascú és responsable de la seva resposta. Ànim!

Ben vostre.

SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

Proximitat amb gust d'Evangelí

Amb el lema de regust sinodal «Preveres d'una Església en camí» estem immersos en la celebració del Dia del Seminari. Una ocasió que ens mostra l'oportunitat de discernir com servir millor en l'àmbit d'aquesta Església que no vol quedar aturada en el temps ni angoixada contemplant el passat, sinó que mira amb audàcia i esperança el futur que Déu assenyala, preparat per un present de renovació al qual no pot renunciar. Una Església en camí que és una Església en sortida, fidel al mandat missioner de Jesús: «Aneu a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat» (Mt 28,19-20). És molt significativa i urgent l'expressió «Aneu a tots els pobles», ja que reclama una actitud de rompre amb la comoditat d'esperar passivament que la gent «vingui».

El papa Francesc ho defineix molt bé dient que «Avui, en aquest "aneu" de Jesús hi ha presents els escenaris i els desafiaments sempre nous de la missió evangelitzadora de l'Església, i tots som cridats a aquesta nova "sortida" missionera. Cada cristià i cada comunitat discernirà quin és el camí que el Senyor li demana, però tots som invitats a acceptar aquesta crida: sortir de la pròpia comoditat i atrevir-se a arribar a totes les perifèries que necessiten la llum de l'Evangelí» (EG 20). Per això diu que «l'Església que surt és la comunitat de deixebles missioners que primeregen, que s'involucren, que acompanyen, que fructifiquen i festegen» (EG 24). El seu desig, ben conscient del moment que

vivim és que «posem els mitjans necessaris per avançar en el camí d'una conversió pastoral i missionera, que no pot deixar les coses com estan» (EG 25).

Recentment, en un discurs al Simposi «Per una teologia fonamental del sacerdoci» i des de la seva pròpia experiència, el mateix Francesc ens ha proposat un itinerari per a aquesta Església en camí. Conscient que vivim una època de canvi, veu que hi ha diferents maneres d'afrontar-lo: «El problema», diu, «és que moltes accions i actituds poden ser útils i bones, però no totes tenen gust d'Evangelí», i constata en diverses comunitats l'absència d'un fervor apostòlic contagiós que fa que no inspirin «entusiasme ni atracció, per exemple les comunitats funcionals, ben organitzades, però mancades d'entusiasme, on tot és al seu lloc, però hi falta el foc de l'Esperit». I afegeix que «on hi ha vida, fervor, desig de portar Crist als altres, sorgeixen vocacions genuïnes».

La proposta és molt clara: quatre columnes constitutives de la nostra vida sacerdotal i que anomena les quatre «proximitats», perquè segueixen l'estil de Déu, que és fonamentalment un estil de proximitat especial, compassiva i tendra: proximitat a Déu, proximitat al bisbe, proximitat entre els preveres, proximitat al poble. Aquestes proximitats són una bona escola per jugar a la pista gran a la qual el prevere és convocat sense pors, sense rigidesa, sense reduir ni empobrir la missió. Les proximitats del Senyor no són una càrrega, sinó un regal que Ell fa per mantenir viva i fecunda la vocació.

COMENTARI DE LA PARAULA

Necessitat de convertir-se. La figuera estèril

Alguns s'acosten a Jesús per recordar-li un fet que va passar a uns galileus que es van enfrontar a les autoritats de Roma. Tal vegada era un intent d'advertir Jesús, que era galileu, i esperar la seva reacció. Jesús aprofita aquesta interpel·lació per fer una doble crida a la conversió, primer als galileus i després als habitants de Jerusalem («si no us convertiu, tots acabareu igual») i, tot seguit, explica la paràbola de la figuera estèril. Quan Lluç escriu l'evangelí, la ciutat de Jerusalem i el seu temple ja havien estat destruïts pels romans. El poble jueu no va aprofitar el temps que Déu li va donar i no es va convertir a temps. És probable que Lluç exhorti la seva comunitat a canviar de conducta. No pot deixar passar el temps i no fer res. No n'hi ha prou amb dir-se cristià o en dir «Senyor, Senyor». Cal donar fruits.

En la paràbola, Lluç subratlla la paciència de Déu amb el seu poble, del qui espera la seva conversió. La figuera és un arbre molt comú en el paisatge de Palestina. En la Bíblia la vinya, on la figuera és plantada, representa el poble, elegit per Déu, que és el vinyater. Tres anys sense donar fruit ja ens indica un període llarg de temps i és clar que cal fer alguna cosa.

Tanmateix, també cal temps i el vinyater demana un any més de coll. D'aquesta manera, Lluç ens fa saber de la paciència, la generositat i la bondat de Déu. Però hi ha un altre detall important: en aquest temps el vinyater col·laborarà per salvar la figuera («cavaré la terra i la femaré»). Ara bé, el resultat no està assegurat. Hi ha incertesa, però sobretot també hi ha esperança. Una esperança que no està exempta de riscos i si la figuera no dona fruits, serà tallada.

Cal que no ens adormim. El cristià i l'Església que no donen fruits no tenen sentit. Tenim temps. Donem-ne gràcies a Déu. Ell té cura de nosaltres, ara hem de donar fruit i que la nostra transformació sigui constant. Però també, igual que Déu té paciència amb nosaltres, també n'hem de tenir nosaltres amb l'altre, amb aquell que és a prop nostre. Hem de donar més temps a l'altre i l'hem de cuidar perquè també és possible que aquella persona canviï d'actitud i doni fruits. Aprofitem aquest temps de reflexió i meditació per pregar, per a la conversió, per ser propers als altres, per ser generosos com ho és el nostre Pare del Cel.

JAUME BALATEU
Biblista

CONSULTORI BÍBLIC

JAUME SIDERA, cmf

Quin sentit tenen les prohibicions alimentàries de la llei jueva? (I)

No és fàcil respondre a la pregunta del dia. D'una banda, sabem gràcies al relat del Gènesi que Déu va crear generosament tota mena d'animals i els beneí. Tot era bo. No sabem, però, com es va ficar en la mentalitat del poble d'Israel la necessitat de dividir els animals entre purs i impurs. Potser alguns eren condemnats pel fet de trobar-se relacionats amb els déus dels pobles no israelites. O potser es degué a mesures higièniques. D'alguns, sembla que se'n podien generar malalties, com és el cas del porc en concret. Però quan el llibre del Levític (Lv 11,1-31) separa les bèsties en pures i impures, tot adquireix un aire religiós: el poble d'Israel és un «poble diferent», fins i tot en la vida diària, respecte dels no israelites.

Les prescripcions alimentàries eren com una paret que ajudava a mantenir la fidelitat com a poble de Déu enmig dels altres pobles. Els israelites s'ho prengueren molt a la valenta. En el llibre dels Macabeus trobem uns exemples esfereïdors de fidelitat heroica en persones com l'ancià Eleazar (2Ma 6,18-31) o en la mare i els seus sets fills, tots ells martiritzats per no voler menjar aliments impurs (2Ma 7,1-42).

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge III de Quaresma

Lectura primera

Ex 3,1-8a.10.13-15

Jo-soc m'envia a vosaltres

Lectura del llibre de l'Èxode:

En aquells dies, Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot madianita. Tot guiant el seu ramat desert enllà, arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu. L'àngel del Senyor se li aparegué en una flama enmig de la bardissa. Va mirar, i s'adonà que la bardissa cremava però no es consumia. Moisès es va dir: «Deixa'm anar a veure aquesta visió extraordinària: què ho fa que no es cremi la bardissa.» El Senyor veié que s'acostava per mirar. Llavors Déu el cridà de la bardissa estant: «Moisès, Moisès.» Ell respongué: «Aquí em teniu.» Déu li digué: «No t'acostis aquí. Descalça't, que el lloc on ets és terra sagrada.» I afegí: «Jo soc el Déu del teu pare, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob.» Moisès es cobrí la cara, perquè no gosava mirar Déu.

Llavors el Senyor li digué: «He vist les penes del meu poble al país d'Egipte i he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors. Conec els seus sofriments. Baixaré, doncs, a alliberar-lo del poder dels egipcis i a fer-lo pujar d'aquell país cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel.» Moisès digué a Déu: «Quan aniré a trobar els israelites i els diré: "El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres", si ells em pregunten quin és el seu nom, què he de respondre?» Déu li contestà: «Jo soc el qui soc.» I afegí: «Respon així als israelites: "Jo-soc m'envia a vosaltres".» Déu digué encara a Moisès: «Digues això als israelites: "Jahvè (el qui és), el Déu dels vostres pares, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob, m'envia a vosaltres."» Aquest serà el meu nom per sempre, amb aquest nom em tindran present totes les generacions.»

Salm responsorial

102

Beneeix el Senyor, ànima meva, del fons del cor beneeix el seu sant nom.
Beneeix el Senyor, ànima meva, no t'oblidis dels seus favors.

R. El Senyor és compassiu i benigne.

Ell et perdona les culpes i et guareix de tota malaltia, rescata de la mort la teva vida i et sacia d'amor entranyable. *R.*

El Senyor fa justícia als oprimits, sentència a favor d'ells.
Ha revelat a Moisès els seus camins, el seu estil d'obrar, als fills d'Israel. *R.*

«El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor.»
El seu amor als fidels és tan immens com la distància del cel a la terra. *R.*

Vers abans de l'evangeli

Mt 4,17

Convertiu-vos, diu el Senyor, que el regne del cel és a prop.

Evangelí

Lc 13,1-9

Si no us convertiu, tots acabareu malament

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

Per aquell temps, alguns dels qui eren presents contaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la de les víctimes que oferien en sacrifici. Jesús els respongué: «Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu

Lectura segona

ICo 10,1-6.10-12

La vida del poble amb Moisès al desert, va ser escrita per advertir-nos a nosaltres

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, no vull que us passi per alt una lliçó de la història. Els nostres pares estaven tots emparats per aquell núvol, tots passaren el mar Roig i tots, en el núvol i en el mar, van rebre com un baptisme que els unia a Moisès. Tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual, tots van beure la mateixa beguda espiritual, ja que bevien d'una roca espiritual que els acompanyava, i aquesta roca significava el Crist. Malgrat tot, la gran majoria no foren agradables a Déu, ja que quedaren estesos pel desert. Tot això era un exemple per a nosaltres, perquè no desitgem allò que no és bo, comells ho feren. No murmureu, com ho feren alguns d'ells, que van morir a mans de l'Exterminador. Tot això que els succeïa era un exemple, i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres, ja que els segles passats s'enca-minaven cap als temps que vivim. Per tant, els qui creuen estar fermes, que mirin de no caure.

igual. I aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè, us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si nous convertiu, tots acabareu igual.»

I els digué aquesta paràbola: «Un home que tenia una figuera a la vinya, anà a cercar-hi fruit i no n'hi trobà. En veure això, digué al vinyater: "Mira, fa tres anys que vinc a cercar fruit a aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la d'una vegada. Per què la tinc, si no fa més que ocupar-me la terra?" Ell li contestà: "Senyor, deixeu-la encara aquest any. Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant; si no, ja la podreu tallar."»

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II)

TEMPS DE QUARESMA

(SALTERI: SETMANA 3)

Març

20. DIUMENGE

Diumenge III Quaresma, Morat. Lectures: Èxode 3,1-8a.13-15 / Salm 102 / 1 Corintis 10,1-6.10-12
SANTORAL: Ambrós de Siena, rel.; Eufèmia i Alexandra, mr.; Fotina, mr.; Martí de Dumio, b.

21. DILLUNS

Fèria, Morat. Lectures: 2 Reis 5,1-15a / Salm 41 / Lluç 4,24-30
SANTORAL: Fabiola; Filèmon, mr.

22. DIMARTS

Fèria, Morat. Lectures: Daniel 3,25.34-43 / Salm 24 / Mateu 18,21-35
SANTORAL: Benvingut, b.; beat Climent August von Galen, b; Degràcies, b.; Lea, rel.; Octavià, mr.; Zacaries, p.

23. DIMECRES

Fèria, Morat. Lectures: Deuteronomi 4,1.5-9 / Salm 147 / Mateu 5,17-19.
Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa: *Sant Josep Oriol* (ML), Blanc.

24. DIJOUS

Fèria, Morat. Lectures: Jeremies 7,23-28 / Salm 94 / Lluç 11,14-23
SANTORAL: Agapit, b.; Caterina de Suècia, rel.; Simó, mr.

25. DIVENDRES

Anunciació del Senyor (S), Blanc. Lectures: Isaïes 7,10-14;8,10 / Salm 39 / Hebreus 10,4-10 / Lluç 1,26-38
SANTORAL: Dula, mr.; Humbert, ab.; Ireneu, b.

26. DISSABTE

Fèria, Blanc. Lectures: Osees 6,1-6 / Salm 50 / Lluç 18,9-14
SANTORAL: Brauli, b.; Màxima, mr.

El Sant 24 MARÇ

Santa Caterina de Suècia

La poc habitada i llunyana Escandinàvia va ser el lloc d'Europa que es va evangelitzar més tard. Tanmateix, al llarg de tota la baixa edat mitjana va donar sants de renom per al conjunt de l'Església, com ara santa Caterina de Suècia (c. 1330 – 1381).

Filla de santa Brígida de Suècia i d'Ulf Gudmarsson, pertanyents a la noblesa, santa Caterina de Suècia es va casar amb només tretze anys. Tant ella com el seu marit, tots dos molt devots, van decidir viure en celibat. Santa Caterina va acompanyar la seva mare en un llarg pelegrinatge a Roma i després a Jerusalem. Durant els anys que s'hi van passar, la nostra santa va quedar viuda i mare i filla es van dedicar amb cos i ànima a ajudar els pobres i els malalts i predicar la fe cristiana. Quan Brígida va morir, Caterina va tornar a Suècia per enterrar-la, i va esdevenir superiora de l'orde fundat per la seva mare, les brigítines, i abadessa del monestir de Vadstena. Santa Caterina de Suècia va ser canonitzada l'any 1484 per Innocenci VIII.

El fonament del dejuni a la Sagrada Escriptura

EMILI VILLEGAS ARTACHO
Delegat diocesà de Pastoral
Sacramental i Litúrgia d'Urgell
mossenemili@gmail.com

Fa unes setmanes que hem començat la Quaresma i en les celebracions litúrgiques ressonen alguns termes característics d'aquest temps: dejuni, abstinència, almoïna... quan, en canvi, la nostra societat sovint es veu sacsejada pels corrents dietètics més de moda fins a arribar a malbaratar els aliments.

És per això que considero oportú reflexionar sobre el dejuni i així afirmar, d'entrada, que no es tracta d'un mer règim alimentari, sinó d'una pràctica ascètica. Avui ens endinsarem en aquest tema des d'una vessant bíblica i deixarem per a més endavant com la litúrgia ha rebut aquest segell penitencial, però que, d'altra banda, ha caigut en desús.

Durant el temps de Quaresma el dejuni pren un accent rellevant fonamentat en el mateix Jesús que, després de ser batejat per Joan Baptista, és conduït al desert per l'Esperit, on dejunà durant quaranta dies i quaranta nits (cf. Mt 4,2).

Però cal dir que, tot i que Jesús va practicar el dejuni, té un escàs interès a entendre'l com una pràctica merament formalista. El dejuni, com tantes altres pràctiques judaïques de l'època, va esdevenir un costum molt difós regulat per normes minucioses. És evident que per a Jesús el dejuni havia de ser una pràctica coherent ja que ell mateix afirma: «Quan dejenueu, no feu un posat trist com els hipòcrites, que es desfiguren la cara perquè tothom vegi que dejenen» (Mt 6,16).

Gràcies a una breu relectura de l'Antic Testament, trobarem que el dejuni estava prescrit sobretot en el gran dia de l'Expiació (Yom Kippur) com a signe de penitència (Lv 16,29-31). Però el dejuni comprèn altres aspectes, com pot ser el dol i l'oració.

Per exemple, és conegut l'episodi en el qual el rei David dejunava per obtenir la curació del fill que havia tingut amb Betsabé, però per ressentiment cap a Déu, es va negar a guardar-lo un cop aquest havia mort (cf. 2Sa 12,15-23). Això contrasta amb el fet que Jesús afirmi que als seus deixebles no els cal dejunar fins que se'ls hagi pres l'espòs (cf. Mc 2,20).

D'altra banda, el dejuni es practicava també en assistència a l'oració. Moisès el va practicar durant quaranta dies i quaranta nits per disposar-se així a rebre la revelació divina i gravar posteriorment, a les taules de pedra, les clàusules de l'aliança (cf. Ex 34,28). També en el cas del profeta Daniel que s'adreça a Déu implorant-lo amb pregàries i súpliques, dejunant, vestit de sac i cobert de cendra (cf. Dn 9,3).

El dejuni, per tant, és un exercici que ens cal redescobrir per viure'l amb autenticitat, ja sigui per penitència, dol o per un reforçament de la vida d'oració. Si Jesús critica una pràctica buida i hipòcrita d'aquest exercici és perquè cal omplir-lo de significat i així propiciar un apropament vers Déu, que per això és important la Quaresma.

Jaume Galobart Duran, un laic enamorat de l'Església de Pentecosta

Jaume Galobart, al centre a la segona fila, al congrés de Laics celebrat a Madrid el 2020.

MN. JOSEP MONFORT

Vicari episcopal Vallès Oriental-diòcesi de Terrassa

M'han demanat que escrigui unes línies d'aquest gran creient amb qui hem fet camí junts més de 25 anys.

Si una paraula l'identifiqués crec que podria ser «Pentecosta». Molt sovint quan ens trucàvem o ens vàiem, tots dos vocalitzàvem agafant aire i ens dèiem aquesta paraula amb un to especial, com si en aquell moment se'ns fessin presents alhora Rosa Deulofeu, els aplescs de l'Esperit, la pastoral de joves, l'Acció Catòlica...

Al cap i a la fi, l'Església! Més que un home de Déu ha estat un home per a Déu i la seva Església, servint-la diocesament.

Metge, teòleg, apassionat pels joves, delegat d'Apostolat Seglar i de Catecumenat, català enamorat de la seva terra, però sobretot cristià!

Home de consens, dialogant i pacient. Discret en el dia a dia però gran comunicador quan pujava a un escenari o dirigia una paraula a la gent.

Home d'esperança. El dia abans de la seva mort ens vam veure per últim cop. Volia donar-li ànim per la mort de la seva mare feia 24 hores i

per la seva malaltia... I va ser ell que em donava ànim a mi parlant dels catecúmens del diumenge i de la feina pastoral que havíem de continuar fent. Ens vàrem fer una abraçada, un petó al front i ens vàrem dir «continuarem treballant junts», però en aquest *junts* ell em mirava com si em digués: ara més que mai, però aviat des de davant del Pare.

El cristià prega pels seus difunts, i així ho hem de fer pel Jaume, però crec que ell ara ja viu la gran Pentecosta.

Fins aviat, germà!

Més que un home de Déu ha estat un home per a Déu i la seva Església, servint-la diocesament

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte

de 20 euros

www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Postals des d'Andalusia

Darrere de les imatges

Les imatges dels Cristos i de les marededeus protagonitzen la Quaresma, a Andalusia. I com sabem, les nostres germandats i confraries recullen l'anomenada «religiositat popular», que no és altra cosa que el Misteri contemplat pel poble, la fe connectada amb la vida, i les «creences més profundes» gravades a l'ànima de la gent més senzilla que invoca Déu, a través de les seves imatges, especialment les que tenen relació amb la passió i la mort de Jesús.

La Quaresma per a Andalusia se centra en el «culte a les imatges», però no des de la fredor d'una fe absurda o tancada a la raó i a la vida, sinó des de la infinita plataforma de l'amor de Déu, Pare de tendresa i bondat, que es reflecteix en la vivència dels valors del seu Regne: la veritat, l'amor, la justícia i la llibertat.

Darrere de cada imatge, hi ha una confraria que en té cura amb el millor que té cadascun dels seus membres. Les germandats protagonitzen una de les tres «Setmanes Santes» que podem viure. La Setmana Santa del «carrer». Les altres dues són les dels «temples» i la dels «cors». I a l'entranya més viva de les nostres germandats hi bateja la fe, a la llum i l'escalf de la Paraula de Déu, revelada i recollida en les Sagrades Escripures, especialment en el Nou Testament, on ens podem submergir en la vida de Jesús de Natzaret, des del seu Naixement, fins a la seva Passió, Mort i Resurrecció. Per això, les «processons» que inunden els carrers de les ciutats i dels pobles andalusos es converteixen en «temples», en «catequesis vives», per als que les vulguin contemplar des de la riba de la fe i de l'esperança més sublim.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

En record del bisbe Toni

Benaurat bisbe Toni: recordo quan vas venir a celebrar una eucaristia a la Murtra. Era l'Assemblea de Cursets d'on en soc consiliari. Feia calor. Em vas venir tot esverat: «Busca'm un lloc on em pugui canviar!» Tenia la camisa xopa. «No em puc presentar així davant la gent!» Em va impressionar la teva delicadesa i atenció.

Gràcies, Toni, per la teva proximitat i alegria, pel teu testimoni. Jo sempre m'he imaginat Jesús amb aquesta mateixa actitud: proper, alegre, sensible...

XAVIER MORETÓ
Consiliari de Vida Creixent de Catalunya i les Illes

Jo sí que vull les obres

Fa uns dies vaig llegir la notícia que aviat començaran les obres de perllongament del tramvia per connectar per la Diagonal les dues xarxes tramviàries. Serà el tram entre Glòries i Verdader, que ja fa temps que està tallat al trànsit a causa de les obres del col·lector.

Ja sé que aquest projecte té molts detractors, però crec que és una gran proposta de futur per pacificar el trànsit a la ciutat. Volem més transport públic i de qualitat però no volem obres. Això no pot ser.

I aprofito per demanar una actuació urgent, d'una vegada per totes, del projecte de paisatgisme, pacificació i arranjament del gran quadrat que va des de la plaça Pablo Neruda fins a la Sagrada Família (Lepant, Marina, Sardenya), on hi ha tanta afluència de persones i que, de fa molt de temps, hauria de ser un gran espai peatonal.

HELENA PAGÈS
Barcelona

Cultura de pietat cristiana

En aquest temps de Quaresma, en el qual l'Església i el bon cristià celebren la cultura de la passió i mort de Crist i, posteriorment, la gloriosa resurrecció d'entre els morts, he volgut contemplar *in situ* diferents santcrists a la creu, sobretot els més destacats, emocionants i de major impacte, de la ciutat de Lleida.

Segons la tradició, el 14 de setembre de l'any 335, es va trobar a Jerusalem la relíquia de la creu. I va ser exposada per a la veneració dels fidels a la basílica del Calvari.

A la ciutat de Lleida, per exemple, podem contemplar el Sant Crist de l'església de Sant Joan, clavat sobre fustes, —«Crist de l'agonia» (1946), de l'escultor Jaume Gort—, Crist amb el cap redreçat i mirant cap al cel. Afligit, adolorit i pacient amb cara angelical. També el Sant Crist de l'església de Sant Llorenç («dels portants») i pacient en la seva agonía. I el Sant Crist de l'església de Santa Maria de Gardeny, tallat en fusta, d'un escultor desconegut. Va saber plasmar, a la faç, caràcter de bondat, de submissió total a la voluntat del Pare i de mirada dolça i serena. Impactant!

A Crist crucificat: «Tu em mous, Senyor; mou-me el veure't clavats en una creu i escarnit; mou-me veure el teu cos tan ferit; em mouen les teves ofenses i la teva mort.»

JOSEP VIDAL
Lleida

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

Les rogatives per demanar pluja: el protocol de la ciutat de Vic

JOAN ARIMANY I JUVENTENY

Gestor cultural especialitzat en religiositat popular

La necessitat d'aigua per al conreu és greument sentida pel poble que viu de treballar la terra. A Catalunya ho era, especialment en les societats preindustrials, quan el desconeixement del funcionament de la natura i la manca de criteris analítics científics no donava respostes racionals. Aleshores, era aquesta mateixa gent qui prenia la iniciativa de promoure aquelles accions que li suggeria la mentalitat barroca, tenyida de fervorosa religiositat.

Els estudis de la climatologia històrica, en un context global i en especial dedicats al marc territorial català, expliquen que el clima, des de l'Edat Mitjana, ha seguit uns patrons de variabilitat caracteritzats per dos grans episodis climàtics d'uns cinc segles de durada cadascun. El primer, conegut com a episodi càlid medieval, va tenir lloc aproximadament entre els segles VIII i XIV. Se'n sap poc, tret de la bonança de les temperatures, superiors en termes mitjans a les del segle XX, fins i tot comptant ja l'escalfament global induït per l'ésser humà. De les precipitacions es pot deduir, amb el nivell d'informació disponible en l'actualitat, que eren similars a les actuals, però més ben distribuïdes al llarg de l'any i més regulars.

Entre els segles XIV i XIX va tenir lloc una època climàtica de característiques oposades a l'anterior. La coneguda com a *miniglaciació*, després d'un deteriorament progressiu del clima, va suposar una etapa amb temperatures inferiors a les actuals (entre un i dos graus menys a la mitjana anual). Però el factor més significatiu va ser l'alteració del règim pluviomètric, que es va fer molt més irregular. El més significatiu d'aquest període era la

successió d'esdeveniments severs de sequera o de pluges persistents, en tots dos casos de fort impacte en l'agricultura, i l'increment en la freqüència de l'aparició d'hidrometeors catastròfics sobtats i de gran magnitud: inundacions per pluges torrencials, grans nevades o temporals de mar.

Calamitats i resposta social

En aquest darrer i llarg període es van articular diferents accions amb l'objectiu de combatre la climatologia adversa: es van condicionar i construir comunitats per conjurar tempestes i es promovien rituals de rogatives en forma de misses o de processons. En aquests darrers casos se solien conduir imatges marianes amb especial devoció a la zona o relíquies dels sants patrons per itineraris establerts o fins a santuaris situats al terme parroquial propi o en d'altres.

Les rogatives o *rogationes* eren precés adreçats a la divinitat i podien ser de tipus periòdic i ordinari,

La pràctica de rogatives per pluja era freqüent a la comarca d'Osona, amb especial origen a la ciutat de Vic, seu episcopal

La petició de rogatives, iniciada pels col·lectius de treballadors i els propietaris de les terres, s'adreçava a les autoritats civils

A la catedral de Vic se celebrava una missa, amb exposició del Santíssim Sagrament, per demanar pluja.

per protegir els camps i els seus fruits anuals, o podien ser excepcionals en casos de greu sequera — *rogationes ad petendam pluviam*— i altres desgràcies.

Durant la guerra del Francès, el 1809, es va produir un brot de tifus. El mateix conflicte bèl·lic va comportar l'abandonament de terres i del seu conreu agrícola, amb el resultat de males collites, i la conseqüent falta de productes de primera necessitat com el blat.

Acabada la guerra, la situació social de la població catalana no va millorar a causa d'una climatologia adversa. Des del 1812 es patia una greu sequera que continuaria els anys posteriors. El 1816, però, es coneix com *l'any sense estiu*, causat per l'erupció volcànica del mont Tambora, situat en una illa d'Indonèsia. Havia tingut lloc el 17 d'abril del 1815 i va escampar gran quantitat de pols i cendres a l'atmosfera. La temperatura mitjana mensual, mesurada a Barcelona entre els anys 1800 i 1824, permet constatar científicament l'existència d'aquest any anòmal. Entre els mesos de juny i setembre del 1816 les temperatu-

res van ser sensiblement inferiors a la resta dels anys. La pluja, però, es va fer ben poc present i aquell estrany estiu va continuar amb la sequera que ja s'arrossegava i que va perdurar fins a mitjan dècada del 1820.

L'eixut més sever, amb dades registrades que la verifiquen, va tenir lloc el 1817. Aquest va ser l'any, dins d'un episodi de sis (1812-1818), de major rigor. D'aquella sequera en resten descripcions realitzades per qui la va viure, com és el cas de Pau Porcet de Sant Boi de Llobregat, que va utilitzar la denominació de «lo any de la Saquedat».

Protocol de rogatives

La pràctica de rogatives per pluja era freqüent a la comarca d'Osona, amb especial origen a la ciutat de Vic, seu episcopal. Es van implementar diferents tipus de rogatives que formaven part d'una mena de protocol d'actuació que suposava una gran capacitat organitzativa. Aquesta acurada pauta d'actuació sembla que es va establir arran del període de sequera

Catalunya + Cristiana

Sabies que amb la teva subscripció en paper pots accedir a l'edició digital?

Al teu ritme...
Quan i com tu vulguis!

subscripcions@catalunyacristiana.cat

Subscriu-te a l'edició en paper per només 145€ l'any

Edició digital gratis

www.catalunyacristiana.cat

Facebook, Twitter, Instagram, YouTube icons

de la segona i tercera dècada del segle XIX.

A la ciutat, en primera instància, intervenien dos grups socials quan s'havien de fer rogatives.

D'una banda, la confraria de la Mare de Déu del Bonsuccés estava majoritàriament formada per bracers, jornalers que treballaven per compte d'altres en els dies o temporades que eren necessaris. Eren devots, especialment de la imatge mariana de la qual havien pres el nom. La tradició atribuïa al torellonenc Miquel Palau el protagonisme d'haver-la rescatat durant el seu captiveri a terres nord-africanes i la cessió al convent de la Mercè de Vic.

D'altra banda, la confraria de Sant Isidre estava formada per pagesos propietaris de les terres que treballaven els bracers.

Per tant, la petició de rogatives s'iniciava pels col·lectius de treballadors juntament amb els propietaris de les terres i l'adreçaven a les autoritats civils. El consell municipal remetia la petició al sector eclesiàstic episcopal, qui realment concedia el permís per iniciar el programa d'actuacions.

Diverses fases

En una consuetud del 1824, segons el periòdic *Eco de la Montaña*, es va establir aquest cerimonial amb els següents passos que s'anaven fent a mesura que es perllongava la sequera. Evidentment, si la pluja es feia present en quantitat suficient en alguna de les fases, s'aturava el procés.

En primera instància, en les misses celebrades a les diferents esglésies de la ciutat es resava la *Colleta pro pluvia*. Si els precis no rebien resposta, se celebrava una missa a la catedral amb exposició del Santíssim Sagrament, que acabava amb les lletanies dels sants al presbiteri. Si persistia la mancança de pluja, s'havien de traslladar les relíquies dels Sants Màrtirs, Lluçia i Marcià, des de l'església de la Pietat i s'exposaven a l'altar major.

En el pas següent també es col·locaven a l'altar major les relíquies de sant Bernat Calbó i santa Escolàstica que, juntament amb les dels altres sants patrons [els Sants Màrtirs i sant Just], eren visitades per les comunitats religioses. En cinquè nivell

de rogativa, es traslladava la Vera Creu i les altres relíquies al Prat de la Riera i es feia la benedicció del terme. Si no era suficient, es duïen les imatges de la Mare de Déu dels Dolors i el Santcrist de l'Hospital de la Santa Creu a la catedral. Posteriorment, es feia una segona visita de les comunitats religioses a la seu, tot portant les imatges dels seus sants patrons. Si la sequera continuava, es traslladava la Mare de Déu del Remei i la Mare de Déu del Bonsuccés a la plaça Major i a la catedral, amb sermó als dos llocs.

Les dues darreres mesures, més complexes però practicades en diverses ocasions, constaven de la multitudinària processó amb les relíquies dels Sants Màrtirs al santuari de la Mare de Déu de la Gleva (Masies de Voltregà) i, finalment, s'acompanyava la Mare de Déu del Bonsuccés a Torelló. Aquesta darrera etapa pretenia recordar que el «salvador» de la imatge mariana del Bonsuccés era fill de la capital de la Vall del Ges i, a més, se solia dir que la Mare de Déu anava a visitar sant Fortià, relíquia d'un Sant Innocent venerada a Torelló des de l'edat mitjana.

Un segle després, a la dècada del 1930, el claretjà Josep Capdevila va escriure la història de la confraria de la Mare de Déu del Bonsuccés i descrivia, de nou, aquest protocol. Aleshores, s'evidenciaven algunes modificacions, com l'eliminació de les visites de les comunitats religioses o la incorporació de les relíquies de sant Miquel dels Sants.

La gravetat —i resolució aparent— del període de dificultat va comportar la necessitat d'establir sobre paper la forma d'actuació davant de possibles, futures i semblants calamitats. I quan l'any 1824, en un altre episodi de sequera, es van celebrar noves rogatives ja hi havia un referent anterior. Aleshores, el 14 de maig, les relíquies dels Sants Màrtirs van ser traslladades a la Gleva i el dia 20 del mateix mes la Mare de Déu del Bonsuccés ho va ser a Torelló. Possiblement va ser per aquesta ocasió, en concordança amb la data de la consuetud, que seria el moment en què s'establiria definitivament la pauta de rogatives.

També es feia una processó amb les relíquies dels Sants Màrtirs al santuari de la Mare de Déu de la Gleva.

54

L'EDUCACIÓ DELS FILLS requereix una formació específica

Quan imaginem una escola, no podem deixar de pensar en els mestres i professors que han rebut una formació específica per ser 'educadors' dels seus alumnes, no tan sols 'docents'. Tanmateix, sovint *els joves promesos* que es preparen per al matrimoni no tenen temps per pensar que un dia hauran d'exercir com a 'educadors' dels seus propis fills.

Per això, els pares que han engendrat un fill corren el risc d'intentar repetir l'estil d'educar dels seus propis pares, com també els mètodes emprats 'en el seu temps', tot i reconèixer que, els darrers anys, 'tot ha canviat'.

La primera recomanació que Francesc ha escrit en aquest capítol setè en deu haver sorprès més d'un. S'ha expressat d'aquesta manera:

«Les famílies no poden renunciar a ser un lloc de suport, d'acompanyament i de guia dels fills, si bé cal que els pares revisin els mètodes que utilitzen i descobreixin nous recursos» (AL 260).

Els pares que es plantegen la qüestió de l'educació dels propis fills no s'han de preguntar a quina escola els portaran, sinó què els cal fer per aconseguir que la vida familiar sigui l'ambient en què els seus fills iniciïn el procés educatiu que es prolongarà al llarg de la infància, l'adolescència i la joventut. Caldrà que la vida familiar esdevingui l'àmbit educatiu més important.

«La família és la primera escola de valors humans, el lloc on aprenem a fer un bon ús de la nostra llibertat.

Algunes inclinacions es desenvolupen en la infantesa i arrelen de tal manera que romanen actives al llarg de tota la vida, com poden ser el desig d'un valor concret o el rebuig espontani d'una determinada manera d'actuar.

Moltes persones actuen tota la vida d'una determinada manera perquè consideren que és la manera correcta d'actuar, perquè així ho van aprendre des de la seva infantesa, com per osmosi: "A mi, m'ho van ensenyar així"; "Jo vaig aprendre a fer-ho així".

En l'àmbit familiar també podem aprendre a discernir de manera crítica els missatges dels diversos mitjans de comunicació. És molt lamentable que alguns programes de televisió o certes formes de publicitat constitueixin un atemptat als valors inculcats en la família» (AL 274).

Un altre aspecte important de l'educació familiar té relació amb l'accés dels fills a les xarxes socials i, en general, a l'ús de la gran varietat de recursos tecnològics que tots tenim al nostre abast. Francesc també s'ha referit a aquesta dimensió de la formació personal.

«La nostra època es caracteritza per l'ansietat i pels ràpids progressos tecnològics, i una tasca importantíssima de les famílies és educar la capacitat d'esperar.

No es tracta de prohibir que els fills juguin amb els dispositius electrònics, sinó de trobar la manera d'ajudar-los a desenvolupar la seva capacitat crítica i a no aplicar el ritme digital a tots els àmbits de la vida. Postergar desitjos no significa prohibir-los, sinó simplement diferir-ne la satisfacció.

Quan els infants o els adolescents no són ajudats a acceptar que algunes coses han d'esperar, es poden obsessionar amb la satisfacció de les seves necessitats immediates i adquirir el vici de 'ho vull ara'. És un engany que no afavoreix l'educació de la llibertat, sinó que l'afebleix.

En canvi, quan aprenen a posposar algunes coses fins al moment oportú, desenvolupen la seva capacitat d'autodeterminació i no depenen dels propis impulsos. Així, quan els fills reconeixen que han de ser responsables i autònoms, la seva autoestima augmenta. Alhora, aprenen a respectar la llibertat dels altres.

Per descomptat que això no implica exigir que els infants actuïn com a adults, però tampoc hem de menysprear la seva capacitat de créixer en llibertat responsable. En una família sana, aquest aprenentatge es produeix de manera ordinària per les exigències pròpies de la convivència» (AL 275).

Potser és oportú observar que el papa Francesc mostra una sensibilitat educativa gens habitual, sens dubte adquirida al llarg dels anys que va dedicar a la formació d'adolescents i joves.

- **Ens hem preparat oportunament per assumir la responsabilitat pròpia de l'educació dels nostres fills? Hem cercat i trobat el suport necessari?**
- **Quina relació mantenim amb l'escola a la qual hem encomanat la formació acadèmica dels nostres fills? Compartim valors i criteris amb els seus mestres i professors?**

Les aus més nombroses a la geografia catalana són els pardals.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

S'ha publicat el nou «Atles dels ocells nidificants de Catalunya»

FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

M'ha semblat una notícia prou important per parlar-ne. La gent que vivim en una ciutat (cosa que es pot dir de més de la meitat dels catalans) poca experiència tenim de la varietat de la natura, que és obra de Déu i tan bona de conèixer. Segurament que serien pocs els ciutadans de Barcelona que en ser preguntats sobre el nombre d'espècies d'ocells de Catalunya diguessin un nombre que fos aproximat. Per això he cregut que era bo donar a conèixer aquesta actualitat científica que és la publicació d'un *Atles dels ocells que nidifiquen al nostre país*. Constitueix la tercera edició (Ed. Cossetània) d'un atles que es publicà fa ja quaranta anys i es reedità posat al dia ara en fa vint, i és fruit actualment dels treballs impulsats per l'Institut Català d'Ornitologia. Treballs que s'han dut a terme durant tres anys i han tingut la participació de 1.275 ornitòlegs voluntaris, a més de la col·laboració d'altres entitats com l'EBCC (European Bird Census Council).

No cal dir que les investigacions s'han centrat en els canvis que han experimentat les espècies des de l'inici de les dècades del 1980 i del 2000. La primera pregunta: quan-

tes espècies diferents aixopluga el nostre territori? La resposta és: 207 eren el 1980, 221 el 2000 i 233 són actualment. Quantes són, doncs, les parelles d'ocells existents ara a casa nostra? Entre vuit i dotze milions. Quina espècie és la més nombrosa? Segur que ho endevineu: els pardals, que arriben gairebé a unes 900.000 parelles (que es troben a les zones més «humanitzades» del territori). Al pardal li segueixen el gafarró, el pit-roig, el rossinyol i el pinsà, que en posseeixen més de 400.000. De les espècies restants s'ha de dir que més de la meitat no arriben a 2.000 parelles, cosa que fa que se les classifiqui com a escasses. I algunes d'elles ja es troben en perill d'extinció. D'elles n'hi ha 124 que tenen protecció legal a escala catalana, estatal o europea. Diguem finalment que el registre es clou amb nou espècies exòtiques, que han vingut de fora introduïdes per l'home. A l'atles del 1980 només n'hi figurava una d'aquestes considerades forànies; era el faisà.

Oi que hem d'estar joiosos de posseir aquesta abundosa riquesa ornitològica que ens ajuda a veure la natura amb mirada agraïda a l'obra de Déu?

GENT DE CASA

Esperança González Puig

Esperança González Puig va néixer el 19 de maig del 1823 a la ciutat de Lleida. De família benestant, el pare, Bonaventura, era un alt treballador municipal i vivia a la mateixa paeria; la mare, Antònia, era de família lleidatana. Tots dos van morir amb pocs anys de diferència quan ella era joveneta. El germà gran, Francesc, estudiava dret a Cervera i ella, la més petita, es va quedar sola amb la minyona de la família, Margarida Sancho, perquè els altres quatre germans havien mort de ben petits.

Devota de santa Teresa, molt religiosa, va portar una vida espiritual des de la infantesa, però no acabava de decidir-se per la vida religiosa en considerar la vida contemplativa com a poc adequada per al seu tarannà. Finalment, el 1851, i després d'un seguit de visions, va decidir fundar una congregació religiosa que portaria per nom Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria.

Però no va ser un camí fàcil, ni des de dins del seu bisbat, ni des de fora. Va haver de vèncer nombrosos obstacles. Va comptar amb l'ajuda del seu germà Francesc, qui —acabats els estudis de lleis, va cursar teologia i va ser ordenat prevere— va esdevenir un puntal en la feina de la mare Esperança. També va rebre altres ajudes

d'ànimes pietoses.

La congregació es va fundar oficialment el 19 de juny del 1862 i va ser aprovada diocesanalment l'any següent. La seva finalitat principal era acollir infants, joves i dones marginades, i ajudar-los, així com també formar i educar cristianament nens i nenes. La congregació va començar amb tres companyes més i no va tardar a expandir-se pel país (Figueres, Jaca, Maó) i va saltar després a l'Atlàntic, per establir-se a l'Argentina, el Paraguai o Costa Rica.

Si el nombre de vocacions va anar creixent des del primer dia, també va augmentar el nombre de joves acollides, que s'aniria ampliant a mesura que obrien nous establiments per acollir-les.

La mare Esperança va dedicar tota la vida a la seva obra, fins que la mort li va arribar com a conseqüència de l'epidèmia de còlera que castigà l'horta de Lleida en aquells anys. Va morir el 5 d'agost del 1885, poques hores després d'haver-se infectat de la malaltia. Acabava de complir seixanta-dos anys i la seva fundació encara no havia estat aprovada per Roma. De fet, el papa Lleó XIII va signar el *decretum laudis* el 1877 i les constitucions, el 1901.

El 2006 el papa Benet XVI va signar el decret que reconeixia la seva obra i declarava la mare Esperança venerable. Avui, la seva congregació es manté a Lleida, Madrid, Figueres, A Coruña, Chaco i Corrientes a l'Argentina, i Coronel Oviedo i Lambaré-Asunción al Paraguai.

JOAN PALLARÈS-PERSONAT
Historiador

Escultura de la fundadora a la Llar Mare Esperança, a Lleida.

ORIOI JARA

Deu raons per creure en Déu
Albada Editorial, 2022, 158 pàg.

Aquestes pàgines són la confessió d'una persona que es va posar a la recerca de la fe des de la raó. Abundant en referències de filòsofs i científics, precis en la reflexió sobre la Bíblia, Jara posa la seva professió de guionista al servei del seu projecte més personal: una explicació divulgativa de les raons per les quals és raonable creure en Déu.

JOSEP LLOP TOUS

Noves precisions a propòsit de l'església de Sant Jaume de Riudoms
Centre d'Estudis Riudomencs
Arnau de Palomar, 2021, 92 pàg.

Es donen a conèixer noves dades documentals d'aquesta església; en concret, són quatre documents: memòria descriptiva de la construcció de l'edifici, el contracte de preufet, i el tercer i quart document fan referència a diverses modificacions pel que fa al plànol original. (Ramon Ribera)

Llibres més venuts el mes de FEBRER

SERGI BELBEL

Morir-ne disset
Proa

JOSEPA FORNS

En temps difícils, un xic de felicitat
Claret

AMÉLIE NOTHOMB

Set
Llibres Anagrama

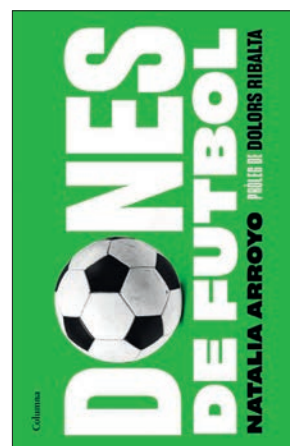
+claret

RAFAEL VALLBONA

Tros
Pagès Editors, 2017, 231 pàg.

La terra humanitza, el contacte amb la gent embruteix. No hi ha res que decanti la balança a favor de les persones, creu en Joan, un vell xaruc, vidu i malcarat. El Pepe ha tornat al poble pel seu pare, en morir-se la mare. Aquest llibre ha inspirat la pel·lícula *Tros*, i va guanyar el XXV Premi Ferran Canyameres de Novel·la (2016).

NATALIA ARROYO

Dones de futbol
Columna, 2022, 261 pàg.

Cada vegada hi ha més afició i més inversió. El futbol professional ja és una opció ferma per als millors clubs femenins d'Europa i els Estats Units. Però la realitat no sempre ha estat tan generosa amb la dona futbolista, que durant dècades ha hagut de lluitar contra insults, prohibicions, masclisme i deixadesa per poder jugar a futbol.

CRÍTICA DE TEATRE

ANDREU SOTORRA
andreusotorra@gmail.com

«Com és que llançar bombes sobre la població civil durant un setge és una forma de matar més respectable?», clama en un moment donat Raskólnikov, el personatge de l'estudiant de dret, torturat pels seus fets, protagonista de *Crim i càstig*, de Fiódor Dostoievski, que interpreta l'actor Pol López.

I mentre ho diu, els espectadors

Esmolar el crim i el càstig

de la nit del 23 al 24 de febrer encara no saben que a l'est d'Europa, un personatge d'aspecte tenebrós i ànima de gel està a punt de llançar a les 04.30, hora catalana, l'exèrcit rus per terra, mar i aire encerclant tot Ucraïna.

Crim i càstig és una obra de les considerades monumentals. El director Pau Carrió ha elaborat una ambiciosa versió teatral molt sintetitzada, centrada en els eixos morals i ètics més remarcables, en dues parts, tres hores i tres quarts amb un generós intermedí.

Que Pol López és un dels anomenats encara «joves» actors amb més capacitat escènica és prou sabut. Els qui el segueixen poden constatar ara també la seva capacitat per posar-se en la pell dels personatges més controvertits. El

de Raskólnikov n'és un. I Pol López l'eleva a la categoria èpica amb tot de matisos interpretatius: de l'eufòria a la depressió, de la seguretat a la por, amb un registre personal que esmola tots els personatges que interpreta.

Tot i que la mirada principal de l'obra recau sobre aquest personatge, la versió posa l'èmfasi en un altre, el de l'inspector Porfiri Petrovna, convertit en una inspectora interpretada per l'actriu Míriam Iscla i que fa amb Pol López un tàndem de brillantor escènica, amb un parell d'escenes on tots dos semblen més dos filòsofs en plena discussió que no pas un investigador i un criminal.

Aquesta posada en escena de *Crim i càstig* compta amb un atractiu afegit: l'auditori capgirat amb els espectadors d'esquena a l'escenari i amb una escenografia natural de les desenes d'arcades que caracteritzen la sala de Montjuïc. L'obra no enganya: hi ha romanticisme i realisme, hi ha acceptació i penediment, hi ha crim i hi ha càstig. Sospesar els dos plats de la balança, Dostoievski ho deixa per als lectors o, en aquest cas, per als espectadors. Tot un repte exigent per assaborir una obra tan complexa per la seva universalitat com fràgil per la seva moralitat.

© Sílvia Poch

L'actriu Roser Batalla i l'actor Pol López en una escena de l'obra «Crim i càstig» al Teatre Lliure de Montjuïc.

«**CRIM I CÀSTIG**»,
de Fiódor Dostoievski
TRADUCCIÓ: Miquel Cabal
INTÈRPRETS: Roser Batalla,
Oriol Guinart, Míriam Iscla, Pol
López, Carlota Olcina, Francesca
Piñón, Albert Prat, Òscar
Rabadán, Marc Rodríguez
i Maria Rodríguez
DIRECCIÓ: Pau Carrió
Sala Fabià Puigserver. Teatre
Lliure Montjuïc, Barcelona.
Fins al 3 d'abril

AMB BON HUMOR

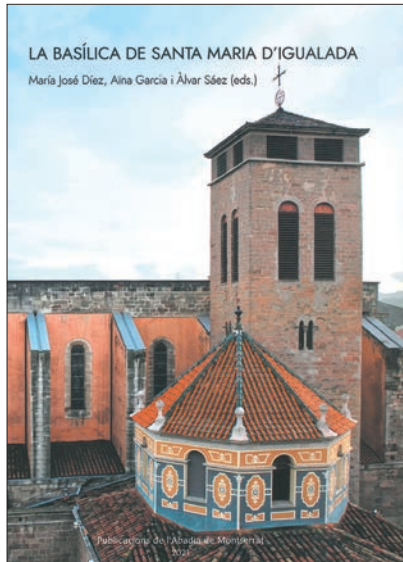
CRÍTICA LITERÀRIA

XAVIER BISBAL

Rector de Santa Maria i Sagrada Família d'Igualada

El tresor d'una basílica mil·lenària

MARÍA JOSÉ DÍEZ
AÏNA GARCIA
ÁLVAR SÁEZ

La basílica de Santa Maria d'Igualada
Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2021, 316 pàg.

La basílica de Santa Maria d'Igualada és força desconeguda al nostre país. Essent un dels temples més significatius del patrimoni del bisbat de Vic destaca per tenir un dels retaules barrocs més grans de Catalunya, realitzat per Jacint Morató i Josep Sunyer en el primer terç del segle XVII.

Recentment s'ha publicat un llibre, de gran format, que posa en valor aquest temple amb més de mil anys d'història. L'edició de *La Basílica de Santa Maria d'Igualada*, a càrrec de María José Díez, Aïna Garcia i Àlvar Sáez —membres del Grup de Recerca Història, Arquitectura i Disseny de la Universitat Internacional de Catalunya (UIC)—, és una obra coral dividida en capítols marcats per una trentena d'autors especialitzats, entre ells el recentment finat Antoni Dalmau i Ribalta, en els quals es repassa la història del temple de manera cronològica.

L'obra posa en relleu aquells elements artístics més importants i actualitza els coneixements sobre la basílica mil·lenària d'Igualada. Els capítols van acompanyats d'imatges destacades, tant de la basílica com dels diferents objectes artístics en detall, del fotògraf Pepo Segura.

Santa Maria d'Igualada destaca, a més del retaule esmentat, per algunes peces del seu tresor —que es poden visitar a l'exposició *Fulgèntia*—, per les seves campanes i també per ser el santuari de la devoció i culte a la miraculosa imatge del Sant Crist d'Igualada.

Com a complement de l'estudi de la basílica, es dedica un capítol a la imatge de la Mare de Déu de la Pietat d'Igualada i a l'anàlisi d'algunes de les esglésies de l'arxiprestat de l'Anoia, com per exemple, la Tossa de Montbui o la parròquia de la Sagrada Família d'Igualada, dels arquitectes Oriol Bohigas, Josep Maria Martorell i David Mackay.

RAUXA

La guerra (I)

La guerra d'Ucraïna ens fa evident, per si no ho sabíem, que en una guerra tots els principis morals s'enfonsen. Hi ha unes lleis que sobre el paper regulen els conflictes bèl·lics, les quals, entre altres coses, asseguren que cap de les parts atacarà civils indefensos. Però aquestes setmanes hem estat testimonis del bombardeig d'un hospital maternoinfantil, o de com no es deixaven obrir els corredors humanitaris que s'havien acordat. Crims com aquests ja els havíem vist en conflictes tan recents com els de Síria i l'Iraq, per no parlar de l'antiga Iugoslàvia, les dues guerres mundials o la guerra civil espanyola. Res de nou, per desgràcia.

Enmig de tanta calamitat reconforta comprovar que el patiment dels ucraïnesos ha estat un revulsiu que ha desvetllat el nostre esperit de solidaritat. Fins i tot els governs europeus, que amb els refugiats procedents del Pròxim Orient han actuat amb veritable mesquinesa, aquesta vegada no han dubtat a obrir fronteres. Ser ros i d'ulls clars t'obre portes... almenys d'entrada. La guerra tot just acaba de començar i es preveu llarga, i convé que aquest impuls d'ajudar el germà necessitat no sigui foc d'encenalls. En els propers mesos, l'actitud dels europeus occidentals davant de les víctimes d'aquest conflicte demostrarà el nostre tremp humà. En un context social, polític i econòmic que ja era complicat, a partir d'ara ens tocarà fer un esforç suplementari que, a mesura que passi el temps, no ens sortirà d'una manera tan natural. Ni els governs ni els ciutadans no ens podem fer enrere en aquest compromís que lliurement hem adquirit. Ens hi juguem massa.

EDUARD BRUFAU

Agenda

Barcelona

PARES TEATINS

El **diumenge 20 de març**, a les 17.30, concert solidari d'Oblivion Quartet de saxos a favor de la Fundació Manos Providentes; el **dilluns 21**, a les 19.00, xerrada quaresmal. Església de Sant Gaietà, c/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

SINODALITAT

El **dimarts 22 de març**, a les 17.00, *La sinodalidad a la luz de san Pablo* a la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (c/ Consell de Cent, 110 – Barcelona).

TEOLOGIA

Els **dimecres 23 i 30 de març i 6 d'abril**, a les 18.30, conferències sobre *La teologia des de les peri-fèries existencials*. Organitza: Fundació Joan Maragall i Escola Monàstica Sinclètica. Inscripcions: www.fundaciojoanmaragall.org.

AULA MOUNIER

El **dijous 24 de març**, a les 19.00, xerrada sobre *L'èxit econòmic i els deutes humans: la realitat de l'economia a l'Europa postpandèmica* amb José M. Viedma i S. Jové a la sala Sant Jordi del Seminari de Barcelona (c/ Diputació, 231).

PARRÒQUIA VERGE DE LA PAU

El **dijous 24 de març**, a les 21.00, conferència *L'experiència espiritual que va tenir sant Ignasi a Manresa* del P. Carles Marcet a la parròquia Verge de la Pau (pl. Ferran Casablanques, 4 – Barcelona).

ORATORI SANT FELIP NERI DE BARCELONA

El **divendres 25 de març**, a les 19.00, concert espiritual d'òrgue (Bernat Bailbé) amb els comentaris de Joan Cabó seguint les obres de Venegas de Henestrosa del 1557 amb l'accent sobre el misticisme.

ESCOLA D'ANIMACIÓ BÍBLICA

El **cap de setmana 26 i 27 de març**, a la casa d'espiritualitat Betània, exercicis bíblics-espirituals sobre *Las estancias de María*. Més informació: tel. 652 078 868.

ESCOLA FAMÍLIA

El **diumenge 27 de març**, a les 10.30, Erica M. Garcés parla sobre *Educació afectivo-sexual a la família* al teatre de Sant Miquel dels Sants (c/ Escorial, 163 – Barcelona).

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

Els **dijous del 31 de març al 26 de maig**, a les 9.30, seminari *Buscar Déu en societats modernes* amb Josep F. Mària (www.cristianismeijusticia.net).

Girona

SANT ESTEVE

El **dijous 24 de març**, a les 19.00, conferència *Un recorregut per la història de l'edifici i la façana de Sant Esteve* amb Josep Murlà al Casal Marià d'Olot.

Solsona

SANTUARI DEL MIRACLE

El **cap de setmana del 25 al 27 de març**, trobada *Vorejant l'ànima humana: els somnis amb Generosa Quintas i Antoni Pou*. Més informació: tel. 649 465 814.

Tarragona

QUARESMA

El **dilluns 21 de març**, a les 18.00, xerrada quaresmal a càrrec de Josep Valls i Mariona Dolcet sobre *Caminem junts cap a la Pasqua amb Pau, Tecla i Charles de Foucauld* a la parròquia de Sant Francesc de Tarragona.

Terrassa

CATEDRAL DE TERRASSA

El **dimecres 23 de març**, a les 19.00, conferència quaresmal de Mons. Salvador Cristau sobre *El camí sinodal de l'Església*.

Vic

FILOSOFIA

El **dissabte 26 de març**, a les 19.00, al temple romà de Vic, Bernat Torres parla sobre *Mal i política*.

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €
Gibraltar i Portugal: 145 €
Resta d'Europa: 222,99 €
Amèrica i Àfrica: 254,19 €
Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions
Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

/catalunyacristiana

@catcrist

catalunya_cristiana

Catalunya Cristiana

Director: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire
Lingüista: Montserrat Pibernat

Col·laboradors d'aquesta setmana: Eloi Aran, Joan Arimany, Jaume Balateu, Pilarín Bayés, Xavier Bisbal, Agustí Codinach, Bernat Folcrà, Antonio Gil, Joan Guiteras, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Josep Monfort, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Quique, Francesc Riu, Peio Sánchez, Lluís Serra, Jaume Sidera, Leticia Soberón, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Francesc Torralba, Emili Villegas, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Macià Grau

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.
Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

CARME MUNTÉ MARGALEF

Sor Lucía Caram, dominica de Manresa, no s'ho ha pensat dues vegades i amb la rapidesa d'actuació que la caracteritza, se n'ha anat a la frontera entre Moldàvia, Romania i Hongria per ajudar els refugiats ucraïnesos que fugen de la invasió russa. «L'experiència a la frontera i als llocs d'acollida és el més dur que he pogut veure i sentir en la meua vida. Venen amb mi 6 persones. Ells ens despertaran a la realitat. Nosaltres volem ajudar-los i ho farem entre tots», afirma sor Lucía un cop de tornada a Manresa. Més informació: fundaciodelconvent-desantaclara.org.

Quina és la realitat de les persones que has pogut portar a Manresa?

Vam anar-hi a buscar els familiars d'unes persones que tenim acollides a Manresa, però ens van avisar que no podrien arribar a la frontera perquè estaven molt malalts i el seu cos no suportaria el viatge. Hem seguit amb la missió i hem pogut emportar-nos sis persones: dues mares amb dos i un fill respectivament, i una dona. Al convent hi tenim acollida una altra família.

Com esteu mobilitzant l'acollida des de la Fundació del Convent de Santa Clara de Manresa?

Ja he organitzat tot un equip que coordina les famílies que volen ser acollidores però fonamentalment estic demanant pisos, perquè aquesta gent estarà molt temps aquí i necessitem ajudar-los, que puguin treballar i que tinguin la seva autonomia. En un primer moment necessitaran molt de caliu i escolta, que estiguem per ells, perquè venen d'una guerra cruel de la qual d'un dia per l'altre han hagut de fugir. D'altra banda, hem gestionat amb Open Arms poder portar un avió amb persones i oferir-los una acollida personalitzada, més que institucionalitzada, per sortir de la seva situació.

Sor Lucía Caram impulsa l'acollida de persones refugiades a Manresa

«Només des de la fraternitat podrem cosir aquesta ferida que està dessagnant la humanitat»

Quina ajuda els brindeu?

El que volem fer és igualar-los en oportunitats, buscar-los una casa, ajudar-los amb l'idioma, la feina, la regularització de papers, que se sentin en tot moment acompanyats. Volem fer una acollida des del cor i que tinguin el més aviat possible l'autonomia i el suport que necessiten, per poder-se refer d'aquesta dramàtica situació que estan vivint. A Manresa ja hem aconseguit un pis, hem muntat una oficina i tenim més de trenta famílies disposades a acollir. La gent s'hi està implicant d'una manera increïble.

Quines altres persones ajudeu?

Des de Catalunya hem pogut

contactar amb diverses entitats que estan treballant per detectar quines són les necessitats que hi ha, hem establert ponts de comunicació per poder continuar amb l'ajuda. Hem pogut contactar gent de Catalunya que tenen familiars que volen sortir. Volem acollir i entre tots ho farem possible.

Quina és la importància d'implantar-se tothom en l'acollida, especialment els cristians?

La humanitat està ferida i només podrem cosir aquesta ferida que està dessagnant la humanitat des de la fraternitat, des del compromís i implicació de tots. Hem de sumar. No és suficient de donar el que em sobra, sinó acollir, escoltar i donar-ho tot.

DESCARREGA'T JA LA NOVA APP DE

ràdio estel

Disponible a

Download on the
App Store

GET IT ON
Google Play